

A szeretetben ott van az öröm, és ott van a szenvedés

**Barsi Balázs OFM
az apaságról**

A Ferenc pápa által meghirdetett Szent József-év december 8-áig tart. Az apaságról készített interjúsorozatunk lezárásaként Barsi Balázs ferences szerzetest kérdeztük az édesapjáról, az apai szeretetről és Szent Józsefről.

– Sióagárdon született, teljesen más néven. Hogyan lett Barsi Balázs?

– Édesapám sváb ember volt. A nagyszüleim a sváb Bonyhádvarasdról Sióagárdra költöztek tíz gyerekkel, öt fiúval és öt lánnyal. A Teixler család magyarosította a nevét a negyvenes években, a legtöbbjük Tegzesre, de édesapám az édesanyám nevét vette fel, így lettem Barsi. A rendben a Balázs nevet kaptam. Az anyakönyvemben még Teixler István szerepel.

– Hogyan emlékszik vissza az édesapjára?

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Merényi Zita

**Új Ember
előfizetési akció
2022-re**

Részletek a 10. oldalon

**Az Új Ember
könyvesbolt
ünnepi nyitva tartása**

A hétköznapi nyitvatartás mellett december 4-én: 9-től 17 óráig
december 11-én: 9-től 17 óráig
december 18-án: 9-től 17 óráig
december 23-án: 9-től 17 óráig.
Várjuk kedves vásárlóinkat!

Az Egyház alapvető küldetéséről

**Interjú Erdő Péter bíborossal
tanulmánykötetének római bemutatóján**

A Lateráni Pápai Egyetem XI. Piusz aulájában mutatták be november 24-én délelőtt Erdő Péter bíboros, prímás A kánonjog az üdvösség és a társadalmi valóság között című gyűjteményes kötetét, melynek alcíme Válogatott tanulmányok 25 tanári és lelképásztori év során. Az olasz nyelvű kötet Bruno Esposito domonkos professzor gondozásában a velencei Marcianum Press kiadónál jelent meg. Vértessaljai László SJ, a Vatikáni Rádió magyar adásának vezetője a könyvbemutató előtti napon, kedden készített interjút Erdő Péter bíborossal.

– Bíboros úr, ezúttal római látogatásának úti célja egy könyvbemutató, először Rómában, majd Velencében. Az olasz nyelvű könyv címe: A kánonjog az üdvösség és a társadalmi valóság között. Milyen könyvről is van szó?

– Ez egy tanulmánygyűjtemény. Az ember a járványidőszakot és a lezárást igyekezett fölhasználni arra, hogy valami hasznos tevékenységet végezzen. Átnéztem az utóbbi éveknek az olasz nyelvű cikkeit és azok közül elkezdtem válogatni. Elsősorban nem válo-

gattam be olyan cikket, amely túl hosszú, hatvan-hetven oldalas. Aztán kihagytam a túl rövidet is, kihagytam azokat, melyek kizárólag csak jogtörténeti problémával foglalkoznak és nincs jelenlegi, hatályos vonatkozásuk. Így is maradt benne sok olyan cikk, mely erősen történelmi jellegű, de van aktualitása is. Kihagytam azt is, amit vagy provokatívnak éreztem, vagy esetleg nehezebben érthetőnek és így jutottam el harminkét cikkhez, amely már olaszul megjelent, tehát csak össze kellett gyűjteni és át kellett fésülni.

(Folytatás az 5. oldalon)

Az élet párbeszédének tanúja

**Meghalt Jean-Pierre testvér,
a tibhirine-i mészárlás utolsó túlélője**

Az algériai Tibhirine trapista szerzetesközösségének hét tagját iszlamista fegyveresek rabolták el és gyilkolták meg 1996-ban. Jean-Pierre testvér aznap portaszolgálatban volt egy szomszédos épületben, így élte túl a mészárlást. November 20-án, 97 évesen halt meg Marokkóban, ahol továbbra is ébren tartotta közössége lelkiiségét.

(Folytatás a 7. oldalon)

Ökumenikus fohász járvány idején

Advent első vasárnapján, november 28-án a három legnagyobb történelmi egyház vezetői – Erdő Péter bíboros, prímás; Balog Zoltán püspök, lelkészi elnök; Fabiny Tamás elnök-püspök – közös imára hívtak a budapesti Szent István-bazilika altéplomába. Az ökumenikus imádságon Ader János köztársasági elnök és felesége, Herczeg Anita is részt vett.

ház képviselője szentírási szövegekhez fűzte gondolatait, igehirdetésükben buzdítást, bátorítást fejeztek ki.

A zene közvetítésével is imádkozhattunk, kérve Isten kegyelmét a békéért, gyógyulásért. Szabad improvizációkat adott elő szaxofonon Pozsár Eszter. Olyan zeneműveket választott, melyek szövege könyörgés Istenhez: Kodály Zoltán Balassi Bálint Szép könyörgés című versére írt zeneművére, Mendelssohn Verleih uns Frieden (Adj nekünk bé-

„Imádkozunk a betegek gyógyulásáért, mindazokért, akik nap mint nap tesznek azért, hogy az egész társadalom megküzdhessen a járvánnyal, és emlékezzünk meg a járványban elhunytakról” – köszöntötte Mohos Gábor püspök, a Szent István-bazilika plébánosa az egybeülteket.

Az ökumenikus istentiszteleten a három történelmi egy-

két), Martin Luther énekszövegét feldolgozó zeneművére, valamint Bach Agnus Dei zeneművére írt dallamokat hallhattunk.

Balog Zoltán püspök Jób könyvéből választott részlettel tanított, melyben az Úr a sátn kezébe adta Jóbot, s az rosszindulatú fekélyekkel verte meg tetőtől talpig.

(Folytatás a 3. oldalon)

A Szentlélek vezeti az Egyházat, engedelmeskedjünk neki

Október 27-én a VI. Pál Teremben megtartott általános kihallgatás keretében a Szentatyja folytatta a Galata-levél magyarázatának szentelt katekézissorozatát. A mai, tizenharmadik alkalommal a megfeszített Krisztustól kapott Lélekről és a Lélek gyümölcseiről elmélkedett. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Szent Pál egész igehirdetésének középpontjában Jézus és az ő húsvéti misztériuma áll. Az apostol ugyan is Krisztus hirdetőjeként, a megfeszített Krisztus hirdetőjeként lép fel (vö. 1Kor 2,2). A galátákat, akik hajlanak arra, hogy az előírások és hagyományok betartására alapozzák vallásosságukat, az üdvösség és a hit középpontjára, az Úr halálára és feltámadására emlékezteti. Ezt úgy teszi, hogy Jézus keresztségének valóságosságát állítja szemük elé. Azt írja: „Ki babonázott meg benneteket? Nem úgy állítottuk szemetek elé Jézus Krisztust, mint megfeszítettet?” (Gal 3,1). Ki babonázott meg benneteket, hogy elforduljatok a megfeszített Krisztustól? Rossz idők járnak a galátákra...

Még ma is sokan keresik a vallási biztonságot az élő és igaz Isten helyett, és inkább a szertartásokra és előírásokra összpontosítanak, ahelyett, hogy teljes valójukkal befogadják a szeretet Istenét. És ez az új fundamentalisták kísértése, azoké, akik szemlátomást félnek az előttük álló úttól, és nem előre, hanem hátrafelé mennek, mert ott nagyobb biztonságban érzik magukat: Isten biztonságát keresik, nem pedig a biztonság Istenét. Pál ezért kéri a galátákat, hogy térjenek vissza a lényeg-

hez, Istenhez, aki a megfeszített Krisztusban ad nekünk életet. Erről első személyben tesz tanúságot: „Krisztussal együtt megfeszítettem, és már nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). A levél vége felé pedig így fogalmaz: „Én azonban nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk, Jézus Krisztus keresztségével” (Gal 6,14).

Ha elveszítjük a lelki élet fonálát, ha ezernyi probléma és gondolat gyötör bennünket, fogadjuk meg Pál tanácsát: álljunk a megfeszített Krisztus elé, és tőle induljunk ismét útnak! Vegyük kezünkbe a feszületet, szorítsuk oda a szívünkhöz!

Vagy végezzünk szentségimádást, időzzünk el az Eucharisztia előtt, ahol Jézus az értünk megtört kenyér, a megfeszített Feltámadott, Isten ereje, aki szívünkbe árasztja szeretetét!

Most pedig, továbbra is Szent Pál irányításával, tegyünk egy újabb lépést! Tegyük fel magunknak a kérdést, mi történik, amikor imádságban a megfeszített Jézussal találkozunk! Az történik, ami a kereszttel történt: Jézus odaadja a Lelket (vö. Jn 19,30), vagyis a saját életét adja. A Lélek, aki Jézus húsvétjából fakad, a lelki élet alapelve. Ő az, aki megváltoztatja a szívét, nem pedig a mi cselekedeteink.

Ő az, aki megváltoztatja a szívünket. Nem az, amit mi teszünk, hanem a Szentlélek bennünk való munkálkodása!

Ő az, aki vezeti az Egyházat, nekünk pedig az a dolgunk, hogy engedelmeskedjünk az ő működésének, amely odáig és úgy hat, amed-

dig és ahogyan ő akarja. Egyébiránt éppen az a megfigyelés, hogy a Szentlélek mindenkire leszállt, és hogy kegyelme mindenféle kizárás nélkül hatott, győzte meg még a legvonakodóbb apostolokat is arról, hogy Jézus evangéliuma mindenkinek szól, és nem csak kiváltságos keveseknek. – És azok, akik a biztonsá-

got keresik, a kicsiny csoportot, a tiszta dolgokat, mint akkoriban, elfordulnak a Lélektől, nem engedik, hogy a Lélek szabadsága beléjük hatoljon. – Így a közösség élete a Szentlélekben újul meg; és mindig neki köszönhetjük, hogy tápláljuk kereszteni életünket és folytatjuk lelki harcunkat.

A lelki harc a *Galata-levél* másik nagy tanítása. Az apostol két szembenálló frontot mutat be: egyik oldalon a „test cselekedetei”, másikon a „Lélek gyümölcse”. Melyek a test cselekedetei? Az Isten Lelkével ellentétes magatartások. Az apostol nem azért nevezi ezeket a test cselekedeteinek, mintha emberi tetteinkben valami hibás vagy rossz lenne; ellenkezőleg, láttuk, mennyire hangsúlyozza a Krisztus által a keresztre

vitt emberi test valóságosságát! A test szó a földi dimenziójában felfogott embert jelenti, aki önmagába zárkózik, horizontális életet él, világias ösztönöket követ, és bezárja az ajtót a Lélek előtt, az előtt a Lélek előtt, aki felemel bennünket, és megnyit Isten és a többi ember felé. De a test arra is emlékeztet bennünket, hogy mindez előreszik, hogy mindez elmúlik, elrohad, míg a Lélek életet ad. Pál tehát felsorolja a test cselekedeteit, amelyek a szexualitás önző használatára, a bálványimádásnak minősülő mágikus gyakorlatokra, és olyan magatartásformákra utalnak, amelyek aláássák a személyközi kapcsolatok: ilyenek például a „viszálykodás, vetélkedés, harag, veszekedés, szakadás, pártoskodás, irigykedés...” (vö. Gal 5,19–21). Mindez – úgymond – a testnek, a pusztán emberi, a „betegesen” emberi magatartásnak a gyümölcse. Mert az embernek megvan a maga értékei, de mindez „betegesen” emberi.

A Lélek gyümölcse ezzel szemben „szerelem, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önuralom” (Gal 5,22) – mondja Pál. A keresztyéneknek, akik a keresztségben „Krisztust öltözték magukra” (Gal 3,27), így kell élniük. Jó lelki gyakorlat lehet például Szent Pál listáját elolvasni, és megvizsgálni, vajon saját magatartásunk megfelel-e, életünket valóban a Szentlélek szerint éljük-e, életünk ezeket a gyümölcsöket hozza-e.

Életem a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség,

szelídség, önuralom gyümölcseit hozza-e?

Például a lista első három helyén a szeretet, a békesség és az öröm áll: róluk ismerjük fel a Szentlélek által lakott személyt. Aki békében él, jókedvű és szeret: ez a három jel a Lélek működésére utal.

Az apostolnak ez a tanítása nagy kihívást jelent közösségeink számára is. Néha az Egyházhhoz közeledőnek az a benyomásuk, hogy parancsok és előírások sűrű tömegével találkoznak: de nem, az Egyház nem ilyen! Ez más egyesületekre is érvényes lehet. Azonban nem lehet megragadni a Jézus Krisztusba vetett hit szépségét, ha túl sok parancsolatból és egy olyan erkölcsi felfogásból indulunk ki, amely tömörked apróság-gá töredeztve elfeledtetheti annak a szeretetnek az eredendő termékenységét, amelyet a békét adó ima és az örömteli tanúságtétel táplál. Ugyan-így a Léleknek a szentségekben kifejeződő életét sem szabad megfojtani egy olyan bürokráciával, amely megakadályozza a szívünk megtérését előidőző Lélek kegyelméhez való hozzáférést. Hányszor előfordul, hogy mi, papok és püspökök vagyunk annyira bürokratikusak, hogy egy szentséget kiszolgáltatásunk, vagy hogy fogadjuk az embereket, akik ennek következtében azt mondják: „Nem, ez nem tetszik”, és elmennek, és sok esetben nem látják meg bennünk a Lélek erejét, aki megújít, aki újjáteremt minket. Ezért az a nagy felelősség hárul ránk, hogy a megfeszített és feltámadt Krisztust hirdessük, a szeretet Lelkétől vezérelve és éltetve. Mert csak ennek a Szeretetnek van ereje ahhoz, hogy eltöltse és megváltoztassa az ember szívét.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

A győri szemináriumba látogatott Michael August Blume

November 25-én kétnapos látogatásra érkezett a győri Brenner János Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézetbe Michael August Blume SVD, hazánk apostoli nunciusa. A látogatás során együtt imádkozott az előjáró atyákkal és a kispapokkal, előadást tartott, és válaszolt a szeminaristák kérdéseire.

A látogatás ritmusát a zsolozsma adta meg. A csütörtöki napközi imaórát közös ebéd követte a szeminárium előjáróival és a papnövendékekkel, majd az apostoli nuncius előadást tartott a szinodális folyamatról. A vesperás és közös vacsora után előbb az első, másod- és harmadévfolyam, majd pedig a felsőbb évfolyamok hallgatóival találkozott Michael August Blume SVD. A nap zárásaként a kompletóriumot imádkozták.

Péntek reggel a szeminárium kápolnájában mutatott be szentmisét az apostoli nuncius, Reisner Ferenc rektor, Kálmán Imre prefektus és Bognár István spirituális, valamint Végerbauer Richárd, a Budapesti Apostoli Nunciatura titkára koncelebrálásával.

Az előjáró atyákkal külön-külön is találkozott Michael August Blume, majd megbeszélést folytatott Veres András megyéspüspökkel.

Forrás: Győri Egyházmegye, fotó: BJHF

Elkerülhető a katasztrófa Irakban?

A káld patriarkátus nemzeti párbeszédet szorgalmaz

Az iraki választások során felmerülő problémák és a közhangulat általános elviselhetetlensége okán a Káld Katolikus Egyház november 16-i üzenetében aggodalmát fejezte ki.

„Ha nem keveredünk ki gyorsan a káoszából”, amelybe az iraki nemzet az októberi általános választások után került, „az országnak szembe kell néznie a »legrosszabbal«, és mindannyian tudjuk, hogy Irak már nem bírja tovább”. A káld patriarkátus november 16-án nyílt levélben fordult az ország nemzeti kisebbségei felé, követelve, hogy tegyék félre a haragot, ne rántsák a szakadékba az évtizedek óta tartó háború és konfliktus által végkimerülésbe hajszolt nemzetet.

A patriarkátus felhívásában megfogalmazott javaslat egy „őszinte és bátor nemzeti párbeszéd”, amelybe minden olyan nemzeti szereplő – politikai vezetők, de értelmiségiek és vallási vezetők is – bekapcsolódnak, akik érdekelték a választási folyamat megbízhatóságának és a szavazási eredmények tiszteltetésében tartásának garantálásában. A káld katolikus egyház hivatalos kommunikációs csatornáin közzétett üzenetében ez áll: „Csak ezen az úton haladva lehet elfogadható megoldást találni az iraki alkotmánnyal és törvényekkel összhangban, hogy felgyorsuljon egy olyan nemzeti kormány megalakulása, amely képes korrigálni az irányt, küzdeni a korrupció ellen, megvédeni az ország szuverenitását és egységét, valamint megőrizni az iraki nép biztonságát és méltóságát.”

Az október 10-i iraki parlamenti választásokon a Muktda al-Szadr síta vezető által vezetett Szadrista Párt az új parlamenti közgyűlés 329 mandátumából 73-at szerzett meg, és egyértelmű vereséget szenvedett az Irán-barát síta Haszd Sábí milíciához közel álló Fatah-blokk, amely állítólag csak 15 helyet szerzett, szemben az előző parlamentben a mostani koalícióban részt vevő csoportok által ellenőrzött 48 mandátummal. A szavazásra jogosultak mindössze 41%-a járult az urnákhoz; ez 2003 óta, a Szaddám Huszein rezsimjének bukását követő hat iraki parlamenti választás során a legalacsonyabb arány.

Amióta az első pletykák kiszivárogtak a médiában a szavazás eredményéről, a Fatah vezetői nem voltak hajlandók elis-

merni a választási eredményeket, és arra szólították fel támogatóikat, hogy vonuljanak az utcára. Bagdadban a tüntetők megpróbálták betörni a biztonsági zöld zónába – ahol a kormányhivatalok és nagykövetségek vannak –, az eredmények meghamisításával vádolták a független választási bizottságot. A szavazatok újraszámolása folyamatban van néhány választókerületben, ahol megbízható dokumentumok alapján fellebe-kezéseket nyújtottak be.

November 5-én erőszakos összecsapásokra került sor a rendvédelmi erők és a Fatah tüntetői között, akik megpróbálták behatolni a zöld zónába. Orvosi beszámolóik szerint az összecsapásoknak 2 halottja és 125 sebesültje van. November 7-én Musztafa al-Kadhimi iraki miniszterelnök rezidenciáját dróntámadás érte. Szerencsére a terrorista akció nem követelt emberéleteket, de fennállt a veszélye, hogy az incidens az országot polgárháborús káoszba sodorja, és ismét összecsapnak egymással a szunniták és a síiták.

**Forrás és fotó: Fides
Fordította: Varga Judit**

Ökumenikus fohász járvány idején

(Folytatás az 1. oldalról)

Jób azonban nem fordult el Istentől, és őt az Isten elleni lázadásra buzdító feleségét kioktatta: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” A beteg vigasztalá-

Mohos Gábor a *Lukács-evangéliumból* Jézus és a leprás találkozását idézte fel. „Az örömhír része, hogy Jézus gyógyítja a betegeket. A gyógyulás, tisztulás mindig több mint a test fizikai jóléte, egyaránt szüksége van a léleknek és a testnek a megújú-

sára barátai voltak. Az igazi barát ugyanis odaül a betegágy mellé. Ez most a mi dolgunk is. A tragikus helyzet azt üzeni, maradjunk együtt, maradjunk egymás mellett, tartsuk meg a belső lelki közösséget. Keresük az utat, ahogy egymás megerősítésére tudunk lenni – mondta Balog Zoltán. A református püspök azt fogalmazta meg: van, amikor nincs tovább, nincs már előre, mert ledönt a betegség, megállít a veszteség, szembe jön a pusztulás, elnyel a halál. Ilyenkor az igaz barát ott van társként a bajban, együtt szenved a szenvedővel. Ez most nekünk keresztényeknek a dolgunk. „Sírni a sírókkal, hogy ha majd eljön a megvigasztalódás ideje, együtt örüljünk.” Tragikus helyzet, különös idő, amibe az egész világ került, és nem lát kiutat. Nekünk, keresztényeknek ez a helyzet azt üzeni, gyűljünk össze, mi, magyar keresztények úgy, ahogyan bajban össze kell jönni. „Nemcsak magunk őrzése a dolgunk, hanem a másik megsegítése. Mutassuk meg a világnak Isten szeretetét minden látszat ellenére.” És tudnunk kell, felfelé mindig vezet út. Emeljünk fel fejünket, Isten tud ajándékot adni, ami kiemel a bajból. Arra figyelmeztetett, ha elmúlik a járvány, éljünk bölcsebben és felelősebben.

lásra, megtisztulásra. Jézus küldetése a megváltás, több mint a fizikai betegségek gyógyítása. Jézus gyógyít, és utána visszavonul imádkozni – Mohos Gábor arra mutatott rá, hogy nekünk is tudnunk kell az értékek fontossági sorrendjét tartani. Jézus számára az Atyával való kapcsolat az első, ebből forrászik számára minden. Erre tanít minket is. Hívó keresztényként meghívást kapunk ebben a helyzetben arra, hogy életünk súlypontjai a helyükre kerüljenek, ami igazán fontos, azt helyezzük előtérbe, első helyen ott lehessen az Istennel való kapcsolat. „Azért vagyunk most itt, hogy közösen imádkozzunk Istenhez, akire rábízhatjuk gondjainkat, kihívásainkat, mert ezekre csak a saját erőnk-ből, még közösségként sem tudunk kielégítő választ adni. Szükségünk van Isten segítségére, és ő segít. Kérjük erőt adó áldásáért minden törekvésünkre. Mohos Gábor arra kérte a jelenlevőket, imádkozzanak elődjéért, Snell György püspökért, aki szintén a járvány áldozata. „Hisszük, hogy akik eltávoznak, nem megsemmisülnek, hanem átlépnek az örökkévalóságba” – mondta a Szent István-bazilika plébános.

Mohos Gábor felolvasta Erdő Péter imáját, a bíboros ugyanis római tartózkodása miatt nem vehetett személyesen részt a közös imádságon. (Erdő Péter imája a kereset kiemelésben olvasható – A szerk.) Fabiny Tamás evangélikus püspök a *Jakab-levélből* olvasott fel. „A hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt” – buzdított az imádságra betegekért, elhunytakért, orvosokért és ápolókért. „Szenvedés és imádság” – összetartozik a kettő. Az imádság a szenvedőért folyamatos könyörgés, közösségi aktus, állandó kapcsolattartás Istennel – most is együtt imádkozunk: szóval, a zene nyelvén, a szív dobbanásával, minden érzékszervünkkel

imádkozunk, amikor a szenvedéssel nézünk szembe. Luther Márton életét idézte fel: 1520-ban hívei ki akarták menteni a nagy pestis járvány sújtotta városból, ő azonban nem ment, életét oda-szánta, ahol szenvedők vannak. Azt válaszolta kérésükre, imádkozni fog, hogy Isten kegyesen őrizze őt, és mindent meg fog tenni – fertőtlenítés, szellőztetés – nehogy őt is megfertőzze hanyagsága. „Elkerülöm azokat a helyeket, ahol nem szükséges a jelenlétem, de ha szomszédomnak szüksége van rám, bátran el fogok hozzá menni” – válaszolta az őt féltőknek. Példája azt mutatja, a hit nem vakmerő, nem teszi próbára az Istent.

Fabiny Tamás Kiss János evangélikus lelkész, az 1800-as évek elején, a kolerajárvány idején megfogalmazott szavaival imádkozott a betegekért, és azt a kérést fogalmazta meg: „Adj Isten, hogy akkor is együtt legyünk, amikor Istennek hálát adhatunk, hogy elvette tőlünk ezt a megpróbáltatást.” Az ökumenikus istentisztelet követően Áder János és felesége, Herczeg Anita az emlékezés mécseseit helyezték el Snell György sírjánál. Az ökumenikus imádságon felszólítottak a Covid-árvák támogatására a Regőczy Alapítvány közvetítésével. Trauttwein Éva Fotó: Merényi Zita

Erdő Péter bíboros imája

November 28-án Erdő Péter bíboros mutatott be koncelebrált szentmisét a római magyarok nemzeti templomában, a Santo Stefano Roton-do-bazilikában. A szentmisében fohászodva a főpásztor a római közösséggel együtt csatlakozott ahhoz az ökumenikus imádsághoz, amelyet a koronavírus-járvány áldozataiért és hozzátartozóiért végeznek a budapesti Szent István-bazilikában. Az imát az alábbiakban olvashatják.

Örömmel és megrendülten fogadjuk, hogy advent első vasárnapján a Szent István-bazilikában ökumenikus imádságot tarthatunk a Covid-járványban elhunytakért. Mennyei Atyánk! Hálát adunk neked az élet ajándékáért! Hálát adunk azért, hogy a hatalmas világmindenségben lakóhelyünk gyanánt adtad nekünk a Földet. Köszönjük, hogy szerető gonddal kísértél minket az emberiség történelme során. Olyan képességekkel ajándékoztad meg testünket, hogy legyenek köztünk, akik ellenállnak a természet csapásainak és a különböző betegségeknek, akik nemzedékről nemzedékre továbbvitték az emberiség történelmét. Hálát adunk az értelem ajándékáért is, mert nemcsak biológiai ellenálló képességünk veheti fel a harcot a betegségekkel és a nehézségekkel, hanem keresni tudjuk a védekezés és a gyógyulás eszközeit is, megfigyeléssel, kutatással, a megfelelő eljárások és gyógyszerek felfedezésével. A mostani járvány sokunkat váratlanul ért. Sokan áldozatul estek a betegségnek világszerte, mások ma is szenvedve hordják annak következményeit. Könyörögve kérünk, Urunk, Jézus Krisztus érdemeiért, irgalmazz, elhunyt testvéreinknek, bocsásd meg minden

bűnüket, és vezesd őket az örök boldogság országába, ahol nincs többé gyász és szomorúság! Hallgasd meg könyörgésünket a családtagokért is, akik szeretetteiket elvesztették, vagy akik most aggódnak beteg hozzátartozóiért. Adj az árváknak segítséget, a betegeknek gyógyulást! Az orvosoknak, ápolóknak, az egészségügy munkatársainak és mindenkinek,

aki a nehéz időkből áldozatos helytállással szolgálta embertársait, adj bőséges jutalmat ebben az életben és az örökkévalóságban! Segítsd azokat, akik az emberi közösség vezetéséért, a helyes intézkedések meghozataláért felelősek! Adj nekik világosságot és erőt, hogy munkájukat mindannyiunk javára eredményesen végezhesék! Végül engedd, Urunk, hogy mielőbb elmúljon ez a járvány, mi pedig összetartásban és nagylelkű szeretetben megerősödve járassuk életünk útját! Krisztus Urunk által, aki Veled és a Szentlélekkel él és uralkodik, Isten mindörökkön örökké! Ámen.

A Covid-árvákat segíti az ÉrtékMegőrző Hálózat

Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége jelenléteben jelentették be az ÉrtékMegőrző Hálózat (ÉRMe) idei „Csillogó szemek” projektjének elindulását még szeptember 11-én, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus családi napján, a Margitszigeten. A projekt keretében a közelmúltban kezdődött meg a gyűjtés a Covid-járvány következtében egyik vagy mindkét szülőjét elvesztett gyermekek támogatására.

Az ÉRMe tagjai az üzleti szféra általuk elérhető tagjait kívánják megnyerni, hogy csatlakozzanak a kibontakozó társadalmi szolidaritáshoz, illetve az ezt szolgáló pénzügyi alap megteremtéséhez. Az immár húsz éve működő ÉRMe Hálózat minden esztendőben kiválaszt egy vagy több olyan ügyet, közösséget, szervezetet, amely a rászorulókat egy-egy csoportját hatékonyan és fenntartható módon segíti. E kiválasztott szervezet kapja aztán az ÉRMe szokásos adventi gyűjtése és jótékony-sági árverése során befolyó összeget.

A kezdeményezésről november 23-án sajtótájékoztatót tartottak a kaposvári püspöki hivatalban, ahol felszólalt Varga László kaposvári megyéspüspök, az ÉRMe elnöke, Tóth József; Schumicky György, az ÉRMe Hálózat elnöke; valamint Molnár Attila, a kaposvári ÉRMe Klub vezetője. A járvány újabb és újabb hullámai során sok édesanya és édesapa is életét veszítette. Gyermekek százai maradtak utánuk, akiket gyászukban segíteni, további életükben tá-

mogatni kell. Amint a járványt is csak összefogással lehet legyőzni, az árvák érdekében is hasonlóan felelősségteljes összefogásra van szükség – ehhez kíván tehát hozzájárulni az ÉRMe idei jótékony-sági gyűjtése és árverése. A szerve-

zés során a gyűjtésnek jogi és pénzügyi keretet biztosító ÉRMe Alapítvány (Üzleti Érték-Megőrző Közhasznú Alapítvány) együttműködik a Regőczy István Alapítvánnyal, mely a befolyt összeget kapja majd.

A Regőczy István Alapítványt Áder János köztársasági elnök és felesége, Herczegh Anita hozta létre, kifejezetten azzal a céllal, hogy hosszú távú és személyre szabott gondoskodást nyújtson azoknak a gyermekeknek, akik a világjárvány idején elvesztették egyik vagy mindkét szülőjüket. Az alapítvány segítségével az árva gyermekek nagykorúvá válásukig, illetve tanulmányaik befejeztéig hasonló anyagi támogatásban részesülhetnek, mintha szüleik életben maradtak volna. Az ÉRMe Hálózat „Csillogó szemek 2021” projektje keretében megvalósuló gyűjtéshez a Csillogoszemek.hu oldalon lehet csatlakozni, ahol a támogatással kapcsolatos információk, lépések is megtalálhatók. Az év végén a hálózat kaposvári szervezete, az ÉRMe Kaposvár Klub rendez jótékony-sági estet. Az eseményen

– melyet a város Szivárvány Kultúrpalotájában tartanak december 8-án – Herczegh Anita, a Regőczy István Alapítvány kuratóriumának elnöke is jelen lesz. A gyűjtés és jótékony-sági est fővédnöki tisztét Illés Fanni paralimpiai bajnok vállalta. Védnökként és házigazdaként jelen lesznek Szita Károly polgármester, valamint Varga László kaposvári megyéspüspök, az ÉRMe Hálózat elnöke. Egyetértve azzal és támogatva a célt, védnökséget vállalt továbbá Hortobágyi Cirill pannonhalmi főpap, Eperjes Károly színművész, valamint a Paralimpiai Bajnokok Klubja, melynek elnöke Becsey János. További információ a Csillogoszemek.hu oldalon olvasható. Forrás és fotó: ÉRMe Hálózat

A BIBLIA ÜZENETE

Lelki harc a szabadságért

Lk 3,1–6

Keresztelő Szent János fellépése és igehirdetése a nagy próféták korát idézi meg. Nem véletlen, hogy Lukács, az evangélista Izajásra utal a személye kapcsán – ám változtat kissé az eredeti szövegen. A babiloni fogság idejére vonatkozó prófécia ugyanis így szólt: „Egy hang kiált: Készítsétek a pusztában az Úr útját” (Iz 40,3). A történeti kontextus egyértelmű: azt a pusztán átvivő utat kell előkészíteni, amely Mezopotámiából Izraelbe, a szolgaság honából az ígért földjére vezet. A hegyek elhordása, a völgyek feltöltése arra szolgál, hogy a választott nép minél gyorsabban és nagyobb biztonsággal juthasson el Istentől rendelt hazájába.

Az evangélium első lapjain megváltozik az üzenet kerete: immár nem csupán valamiféle földi rabságból való szabadulásról van szó, hanem a legnagyobb szolgaság, a bűn és a halál kötelékeinek eloldásáról. Ehhez pedig olyan út vezet, amelynek során nem a fizikai valóság akadályait kell leküzdeni. Sokkal inkább lelki, belső harcról van szó, amelynek keretében az ember – Isten kegyelmének segítségével – képes szembenézni saját gyarlóságának és esendőségének terheivel. A túlzások és a hiányok, a fennhéjázás, a gőg és az alulértékelés, a bizonytalanság, az agresszivitás vagy éppen a kellő erő hiánya mind-mind olyan hegy és

völgy, amelynek változnia kell ahhoz, hogy egyre alkalmasabb ösvény épülhessen ki. Olyan út, amelyen nem a földi paradicsomba, hanem Isten örök országába szeretnénk eljutni.

A legnagyobb változás azonban a megtestesülés misztériuma okán mutatkozik meg az izajási szövegben. Isten már nem égi királyként, úgymond „messziről” szabja ki a dolgok rendjét és menetét, hanem maga is útra kel. Elérkezik köznék az emberré válás útján, hogy elvezessen minket az üdvösségre az átistenülés útján. Az úton nem csak mi, a teremtmények haladunk, de megjelenik közöttünk az, aki nélkül semmi sem lett, ami lett (vö. Jn 1, 3). A görbe azért lesz egyenessé, a göröngyös pedig simává, mert valódi újjáteremtés játszódik le: az ősbűn és minden személyes bűn rabságából kimentő, megváltó Isten megajándékoz és a teljesség felé segít bennünket. Töredékeségeinket betölti, sebeinket gyógyítja, fájdalmainkat enyhíti. Így teljesül be a nagy ígélet, amely a Keresztelő szavait zárja: „Minden ember meglátja Isten üdvösségét” (Lk 3,6).

Hívó létezésünk szívében ez a tapasztalat áll: Isten felkerekedik értünk, és társul szegődik mellénk, hogy bejárhassuk a magunk útját, kegyelmével segítve, egészen a betelt üdvösségig.

Török Csaba

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (49.)

A hálaadó ekténiát papi fennhang zárja le, ami a *mert* szóval kötődik a csendes imához. Hálát adunk Istennek, mert „megszentelődtünk” a szentáldozás révén: a kegyelemmel töltekezhettünk, és ezért „dicsőítjük” őt. Ezek után pedig „az áldozópap vagy a diakónus fennhangon” végzett felszólítása alapján készülünk a befejezésre. Az első felszólítás: „Békével távozzunk!”, amire a válasz: „Az Úr nevében.” Majd így folytatódik: „Könyörögjünk az Úrhoz”, s erre így válaszolunk: „Uram, irgalmazz!” Érdekes módon a liturgikonunk egy kérésként és egy válaszként írja elő ezt, a gyakorlatban azonban mégis két formában történik. Mindenesetre fontos, hogy a Liturgia végén ismét a békesség gondolata jelenik meg (mint láttuk, ez összesen harminchat alkalommal van jelen a szövegben). A templomból kilépve azt a békességet kell magunkkal vinnünk, amit itt szereztünk: az Istenünkkel való teljes megbékélést, amit a Jézus Krisztus áldozatából való részesedés révén nyertünk el.

Majd „az áldozópap a királyi ajtó előtt fennhangon” vég-

zi az „amboni imát”. Igen gazdag tartalma van ennek. A legfontosabb kérés rögtön az elején elhangzik: „Uram, (...) üdvözítsd népedet, és áldd meg örökségedet, egyházad teljességét őrizd meg!” Valóban az üdvösség elnyerése a legfontosabb számunkra. Isten áldásával és az Egyházhoz való ragaszkodásunkkal jó úton haladunk efelé. Milyen szép kérés a következő: „Szenteld meg azokat, akik házad ékességét szeretik!” A Liturgia elején is imádkoztunk a templomért és azokért, akik „ide hittel, buzgósággal és istenfélelemmel járnak”. Aztán a nagy bemenet folytatódik: a templom „alapítóiért és jótevőiért” is szólt az ima. Erdemes felfigyelni erre. Urunk segítségével gondolozunk a kőből épült templomunkat, de az ő kegyelméből igazi lelki templomná is válunk a befogadott Eucharisztia révén, s így az Egyház templomát is építhetjük. Bízhatunk Istenünkben, mert ő nem hagy el bennünket, amit a következő gondolat sugall az imában. Végül békességet kérünk a paplágnak, az Egyháznak, a papoknak, a népnek, mert „minden jó adomány és minden tö-

kéletes ajándék felülről van, leszállván téled, a világosság atyjától”. Liturgiánk szövege itt Jakab apostol levelét idézi (Jak 1,17). Dicsőítő mondatokkal fejeződik be az ima, amire a nép *Ámennel* válaszol.

Vannak papok, akik a Krisztus-ikon felé fordulva végzik az amboni imát, nem pedig előírás szerint, „a királyi ajtó előtt”. Pedig egyértelműen az Atyáról (a „világosság atyjáról”), illetve a dicsőítő mondatban a teljes Szentháromságról van itt szó. Tehát az a helyes gyakorlat, ha az ikonosztázion előtt állva, az oltár felé fordulva mondjuk az imát. Egyébként az eredeti görög szövegben „az ambon mögötti” elnevezéssel találjuk az imát. S ha ezt figyelembe vesszük, akkor nem is tudunk a Krisztus-ikon felé fordulni, mert távolabb vagyunk tőle. De nem kell átvennünk vagy követnünk egy olyan idegen gyakorlatot, hogy lelépünk az ambonról, vagy esetleg a templom közepén elhelyezkedő ambon mögül imádkozunk.

Végül szép imádással fordul a nép Isten felé: „Áldott legyen az Úr neve mostantól mindörökké!”

Ivancsó István

SZENTMISEKOMMENTÁR

Egyetemes könyörgések (I.)

„Az Egyetemes könyörgésekben, azaz a Hívek könyörgésében a nép, miután Isten szavát hittel elfogadta, megfelelő módon válaszol, és a keresztségében kapott papi szerepét gyakorolva imádkozik minden ember üdvösségeért.

Tanácsolt, hogy ezek a könyörgések kapjanak helyet minden közösségi misében, mégpedig úgy, hogy a kérésekkel könyörögjenek az egész Egyházért, a közhatalom gyakorlóíért, továbbá a megpróbáltatásokban szenvedőkért, végül minden emberért és az egész világ üdvösségeért. (...) Sajátos alkalmakkor azonban – amilyen a bér-málás, a házasságkötés, a temetés –, az imaszándékokat az eseményre való tekintettel

lehet összeállítani.” (A Római misekönyv általános rendelkezései, 69 – 70.)

Az Egyház ősidők óta a közös eucharisztikus ünneplést tartja a közbenjáró imádság kitüntetett pillanatának. A keresztyén eucharisztia egyik első, Biblián kívüli leírásában, Jusztinosz *Első apológiájában* is olvasunk arról, hogy a keresztyének a *Szentírás* közös olvasása és értelmezése után különféle szükségletekért könyörögtek. Az általános rendelkezések sosem pusztá előírásokat tartalmaznak, hanem az azok által hordozott teológiát és lelkiiséget is közvetítik, még ha nagyon tömören is. A szöveg itt *Szent Péter apostol első levelére* utal: „Ti azonban választott nemzetség, királyi

papság, szent nép vagytok” (1Pét 2,9). A keresztyén közösség nem magába zárkózó, önmagáért való csoport, hanem papi küldetése van a világ felé: megjeleníti, vagyis láthatóvá, hallhatóvá, érinthetővé, tapasztalhatóvá teszi a világ számára Isten cselekvő, szerető, üdvözítő jelenlétét. Ez létének értelme. E papi küldetés különösen a közbenjáró imában érhető tetten. Egyetemes könyörgéseknek hívjuk ezt, mert a keresztyén közösség ilyenkor nem elsősorban a saját szükségleteire fókuszál, hanem Isten színe elé viszi az egyetemes Egyház, a világ, a tagabb közösség, a nemzet szükségleteit.

Fehérváry Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Szent Miklós

December 6.

Tizenkilenc éves volt, amikor nagybátyja (szintén Miklós myrai püspök) pappá szentelte. Később a Sion-kolostor apátja lett Myra közelében, majd a város püspöke. (A Lycia római provinciában fekvő Myra ma a Demre nevű városka, körülbelül száz kilométerre délnyugatra Antalyától. A IV. században püspöki székhely volt.) A keresztyénülődő Diocletianus császár idejében mindent megtett övéiért.

Névünnepe, december 6-án már a XIII. századtól megajándékozzák a gyermekeket. Ezzel arra a kegyes cselekedetére emlékeznek, amellyel a legenda szerint egy szegény embernek segített, aki három lányát megfelelő hozomány hiányában nem tudta volna férjhez adni. Az a sors várt rájuk, hogy hajadonok maradnak, és prostitúcióra kényszerülnek. Miklós szerénységből titokban segített rajtuk: az éj leple alatt egyegy arannyal telt erszényt tett a szegény ember ablakába. Az elkövetkező években így tett a másik két lány érdekében is. Az apa megleste az adakozót, hogy megköszönje az ajándékot, de Miklós azt mondta neki, hogy egyedül Istennek tartoznak köszönettel.

Az alakját övező legendáknak se szeri, se száma. Az egyik szerint egy alkalommal, amikor zarándokúton volt, a viharos tengeren két, vízbe esett matrózt megmentett, majd övével az árbochoz kötötte őket, nehogy a viharban újra a tengerbe sodródjanak. A tengerészek ereklyeként őrizték az övet megmenekülésük emlékére, majd hálaimát mondtak a myrai templomban, és köszönettel visszaadták neki.

Másik csodatétele egy nagy éhínség idején történt. Amikor megtudta, hogy a kikötőben a bizánci császárnak egy gabonával teli hajója van, megkérte a hajósokat, hogy a gabona egy részét adják át az éhezőknek. A kérést csak vonakodva teljesítették. Amikor megérkeztek Bi-

zánbca, csodálkozva látták, hogy semmi sem hiányzik a gabonából.

Egy népszerű történet szerint egy pogányok által kultikus tiszteletben részesített fát, amelyet Diana istennőnek szenteltek, Miklós kivágatott. Bosszúból Diana ördögi olajat főzött a fából, amelynek az volt a jellemzője, hogy vízen és kővön is meggyulladt. Az e korban démonnak tekintett Diana a Miklós házához induló zarándokoknak adta a hordót, hogy hitük jeleként kenjék be vele Miklós házát. A püspök azonban vízbe dobatta a hordót, amely a tengeren meggyulladt.

Feljegyezték róla a következő történetet is: egy ember elindult hozzá, hogy áldását kérje, és gyermeke szülessen. Am amikor odaért, a püspök már halott volt. Magával vitt egy darabot a holttestet takaró vászonból. A püspök közbenjárására a következő év december 6-án fia született. A gyermeket a hetedik születésnapján arab rablók vitték magukkal. Egy év múlva, ismét december 6-án, amikor a házaspár a Miklós-templomban imádkozott gyermeke megszabadulásáért, forgószeél kerekedett, amely felkapta a fiút, és éppen a templom előtt tette le.

Miklós hamvait 1087-ben Dél-Itáliába, Bari városába vitték, ma is ott őrzik. A keleti egyházban már a VI. századtól szentként tisztelték. II. Ottó császár bizánci származású feleségének hatására kultusza német földön is elterjedt. Oroszországban az Istenszülő után az ő tisztelete a legjelentősebb.

Magyarországon Kecskemét védőszentje Szent Miklós.

L.K.

DECEMBER 5., ADVENT

2. VASÁRNAPJA (Vilma, Csaba, Sába, Sebő) – Bár 5,1–9 (*Véget ér a fogság: boldog élet várja Isten népét...*) – Fil 1,4–6.8–11 (*Legyetek tiszták és feddhetetlenek Jézus Krisztus jövetelének napján.*) – Lk 3,1–6 (Minden ember meglátja az Isten üdvösségét.) – **Zsolozsma:** II. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 8 – EE 507, 413, Ho 8 – EE 8, Ho 133 – EE 503, Ho 6 – EE 10.

DECEMBER 6., HÉTFŐ – *Szent Miklós püspök emléknapja* (Leontina, Gyopárka) – Iz 35,1–10 – Lk 5,17–26.

DECEMBER 7., KEDD – **Szent Ambrus püspök és egyháztanító emléknapja** (Ambrózia, Agaton) – Iz 40,1–11 – Mt 18,12–14.

DECEMBER 8., SZERDA – **A BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA FŐÜNNEPE** (Mária Immakuláta, Emőke) – Ter 3,9–15.20 (*Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé.*) – Ef 1,3–6.11–12 (*Isten Krisztusban választott ki minket a világ teremtése előtt, hogy fogadott fiakká legyünk.*) – Lk 1,26–38

A hét liturgiája

C év

nok emléknapja (Natalia, Filótea, Valéria) – Iz 41,13–20 – Mt 11,11–15.

DECEMBER 10., PÉNTEK – *A Loretói Boldogságos Szűz Mária emléknapja* (Judit, Livia) – Iz 48,17–19 – Mt 11,16–19.

DECEMBER 11., SZOMBAT – *Szent I. Damazusz pápa emléknapja* (Árpád) – Sir 48,1–4.9–11 – Mt 17,10–13.

DECEMBER 12., ADVENT 3. VASÁRNAPJA (A guadalupe Boldogságos Szűz Mária, Gabriella, Fáni) – Szof 3,14–18a (*Örvendjete! Győzelmet aratott az Úr!*) – Fil 4,4–7 (*Közel van az Úr, örüljete!*) – Lk 3,10–18 (*Hogyan készüljünk a Megváltó eljövetelére?*) – **Zsolozsma:** III. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 1 – EE 509, 413, Ho 1 – EE 8, Ho 108 – EE 506, Ho 9 – EE 6.

(*Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van.*) – **Énekrend:** Ho 160 – EE 641, Ho 161 – EE 315, Ho 140 – EE 643, Ho 162 – EE 314.

DECEMBER 9., CSÜTÖRTÖK – *Szent Juan Diego Cuauhtlatoatzin, guadalupei látnok emléknapja* (Natalia, Filótea, Valéria) – Iz 41,13–20 – Mt 11,11–15.

DECEMBER 10., PÉNTEK – *A Loretói Boldogságos Szűz Mária emléknapja* (Judit, Livia) – Iz 48,17–19 – Mt 11,16–19.

DECEMBER 11., SZOMBAT – *Szent I. Damazusz pápa emléknapja* (Árpád) – Sir 48,1–4.9–11 – Mt 17,10–13.

DECEMBER 12., ADVENT 3. VASÁRNAPJA (A guadalupe Boldogságos Szűz Mária, Gabriella, Fáni) – Szof 3,14–18a (*Örvendjete! Győzelmet aratott az Úr!*) – Fil 4,4–7 (*Közel van az Úr, örüljete!*) – Lk 3,10–18 (*Hogyan készüljünk a Megváltó eljövetelére?*) – **Zsolozsma:** III. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 1 – EE 509, 413, Ho 1 – EE 8, Ho 108 – EE 506, Ho 9 – EE 6.

Az Egyház alapvető küldetéséről

Interjú Erdő Péter bíborossal tanulmánykötetének római bemutatóján

(Folytatás az 1. oldalról)

Ebben segítségemre volt Bruno Esposito professzor, akinek elküldözgettem ezt az anyagot és ő mint kötet szerkesztő, eleve mint született olasz, összefésülte azokat, bár már korábban olaszul lektorált módon megjelentek, különböző kötetekben és folyóiratokban.

– Huszonöt év termése a kötet, és most újraolvasva a benne lévő cikkeket, lát-e benne egyfajta fejlődést...?

– Huszonöt év alatt az ember különböző helyzetekben dolgozott. Az elején elsősorban és főként tanár voltam, ez nagyjából meghatározta a témákat is. Aztán később már püspökként és bíborosként olyan témák jöttek elő, amelyek esetleg a világegyházat érdeklik, vagy valamilyen szempontból felkérték rá, de amelyek azért a kánonjog és a kánonjog-történet világát is foglalkoztatják. Itt már inkább az egyházi közügyek a meghatározóak a lapok között. Ugyanakkor ezek nem „közéleti aktualitások” és nem az állami egyházjog kérdései. Arról is elég sokat publikáltam ebben az időszakban, magyarul, németül, néha olaszul is, de ezek nincsenek benne a kötetben. Azt hiszem, hogy elsősorban olyan módon lehetett ezeket csoportosítani, hogy kategóriákat különböztettünk meg: azt mondtuk, hogy „alapvető kérdések”, egyáltalán az egyházjog alapvető kérdései, aztán az Egyház hierarchikus szervezete, felépítése, aztán liturgiát érintő jogi kérdések mint a szentségi fejelemet érintő témák, végül pedig az egyházi eljárásjogra vonatkozó kérdések, amelyekben akár a bíró erkölcsi bizonyosságáról, akár a külső és belső fórumnak a különbségéről, akár például az új egyházi házasságjogról lehetett szó, házassági peres eljárásról, egészen pontosan szólva, hiszen 2015-ben Ferenc pápa ezt a maga egészében újra szabályozta.

– A könyv címe – A kánonjog az üdvösség és a társadalmi valóság között – mire utal, mit foglal össze?

– A kánonjog célja nyilvánvalóan a lelkek üdvössége, mégpedig nemcsak az egyén üdvössége, hanem az Egyháznak mint Isten népének a kollektív tanúságtétele, hiszen az Egyháznak a küldetése az, hogy az üdvösség jele és szentsége legyen a világban, ezzel pedig Krisztusnak a személyes küldetését folytatja. Ezért van egyházfegyelemre szükség, ezért van intézményes struktúrája az Egyháznak és nem egyéb okból. Azt hiszem, hogy ez teremt igazán egységet az Egyház intézményes életének és jogának világában. Ebben a kategóriában persze számos alkérdés lehet, például az olyanok, mint szabadság és jog az Egyházon belül. Vagy, hogyan alakul az igazságtalan törvényeknek és a jogkövetésnek a viszonya. Igazságtalan törvénynek mondjuk a külső világban, a világi életben működőket. Az ilyen törvényekhez, kérdés, hogyan kell az Egyháznak mint intézménynek viszonyulnia. Manapság sok olyan helyzetet látunk, amikor ebben is feszültség alakul ki. Aztán az anyagi javak rendelkezése az Egyházban, ez is egy alapvető kérdés, ahogyan a vagyonkezelés részleteiről is vastag köteteket lehetne írni. Azonban, hogy az egész-

nek mi a célja, vagyis milyen alapvető követelményekhez kell igazodjon, ez azt hiszem, nagyon aktuális, hiszen itt jó és rossz indulattal „szegény Egyházzról” és „gazdag Egyházzról”, mindenféleképp beszélnek, a valóság az, hogy ennek is az alapvető küldetés szempontjához kell igazodnia. Azután fontos dolog az, hogy az Egyház hierarchikus felépítésében, szervezetében honnan is merítjük az alapokat. Mert azokat nem mi találjuk ki, nem úgy van, hogy leülünk, és valamiféle politikai vagy szociológiai vagy társadalomszervezési elméletből kiindulva valamilyen szervezetet megkonstruálunk, amit megpróbálunk keresztülvinni. Ez idegen az Egyháztól.

Ehelyett megint csak megvizsgáljuk a saját eredetünket, mert Krisztusnak az akaratához kell igazodnunk. Az ő akarata pedig nem az volt, hogy ne legyen semmiféle szervezet, nem az volt, hogy mindenki csak egy szabad vélemény-klub módjára viszonyuljon az ő örökségéhez, hanem „közös kollektív küldetést” adott a tanítványainak. Sőt, tizenkettőt választott ki, ami a választott nép tizenkét törzsének a struktúrája. A tizenkét apostolra mint tizenkét pátriárkára alapította ezt az Egyházat, és ez az első évtizedekben nagyon is tudatos volt: Mátyás megválasztásakor a tizenkettes számot is ki akarták egészíteni. Később, ahogy terjedt az Egyház, nyilván az apostolutódok köre szélesebbé vált. Nagyon sok mindenben fennáll ez a fajta rendezettség, amely spontán adódott, megint csak abból az alapvető küldetésből, amit Krisztustól kap-

zettek a latin Egyházban és a keleti katolikus Egyházakban?! És íme, megvan az oka annak is. Szervesen lehet azonosítani azokat a tényezőket, amelyek az egyes keleti Egyházakban nagyobb mértékben a saját örökségnek az újra felfedezését kívánták meg, a latin Egyházban pedig egyfajta közérthetőbbé válást, vagy közelebb kerülést a kommunikáció nyelvvezete szempontjából is a hívó közösség tagjaihoz. Azt hiszem, érdemes ezeket megfelelő türelemmel és a források szem előtt tartásával vizsgálni, mert egy nagyon megrendítő és nagyon építő összkép rajzolódik ki belőle. Nem is szólva magának az egyházjognak a teológiai megalapozásáról, ami megint nem csak egy filozófiai diszciplína. Nem arról van szó, hogy egy szervezet előtt állva kitalálunk hozzá valamilyen ideológiát, hogy megmagyarázzuk, miért kell ennek így lennie. Szó sincs róla! Hanem a kezdet kezdetén egyszerre volt intézményesen struktúrált és legmesszebb menőig éppen a hitben motivált az egyházi közösségnek az élete. Továbbá szervesen kapcsolódott Izrael közösségének az életéhez, hiszen a tanítványok mind onnan nőttek ki, nemcsak származásukat illetően, hanem gondolkodásukban és hitvilágukban is, magának Jézusnak a tanításában. Ebben fedezik fel a messiási ígéretek beteljesedését, ebből

versenyfutást látunk a világban, akár az úrkutatásra vagy a biológiai kutatásokra gondolunk, nagyon sok területen. Tehát itt egyáltalán nem arról van szó, hogy felejtjük el, hogy mi az igazság, és majd propagandá-

tok, a színeknek, a formáknak, a többi külső ingereknek, valami a külső világban megfelel. Olyannyira megfelel, hogy ha én a saját képem alapján cselekszem, akkor az a túlélésemet teszi lehetővé.

– És másokkal megosztható...

– Természetesen, az embernek ez a nagyszerű tulajdonsága. A beszéd, a jel, amelyik konkrét, világos tartalmat hordoz, ez viszi előre az emberiséget. Ha Arnold Gehlen könyvét olvassuk az emberről, ami egy klasszikussá vált mű, ott is arról beszél a szerző, hogy az emberi differenciált hangképzés, hogy a jeleket pontosan meg tudta fogalmazni, hogy szavakat alkotott, még talán a gondolkodására is visszahatott, hiszen pontosabb fogalmakhoz segítette, és ez tehermentesítette az életét: tervezhetőbbé tette a jövőt, pontosabban leírhatóvá a jelen helyzeteket és ez a képesség egyáltalán nem veszítette el az aktualitását. Tudjuk, hogy a legmélyebb kutatásoknak – természettudományról beszélünk – a kérdésfeltevései ma már sokszor meg kell, hogy haladják az emberi fogalmakat vagy fantáziát. A mesterséges intelligencia bennünket abban is segít, hogy a tárgyi

val helyettesítjük a gyógyszerek hatékonyságát vagy a rakéták működőképességét...

– Viszont ennek az „igazság utáni” megközelítésnek óriási az erkölcsi hatása, mert alapértéket erodál...

– Erodál akkor, ha valaki ilyen jelszavak szerint igazítja a hitét meg a gondolkodását. Természetesen az igazság-fogalom, amit mondjuk Aquinói Szent Tamás széles körben elterjeszt, az azért a kora középkori egyiptomi-zsidó filozófiából származik, ahogy maga az Aquinói is idézi a forrásait. Az alapgondolat az „értelem megfelelése a dolognak”. Na most, ha az egész emberi élet tudatos, és az ember értelemmel és szabadsággal fölruházott, Isten képére alkotott lény, akkor az emberi élet is így kell, hogy működjön, nem pedig értelem és szabadság nélkül. Az értelem által vezérelt szabadság igazságot kíván! Azt, hogy a környezetünket valamilyen módon leképezzük és ez alapján hozzuk meg a döntéseinket. Ha nekünk nincs jövőképünk, ha nem gondolunk a jövőre, ha nem tudunk absztrahálni annyira, hogy alternatívákat rajzoljunk magunk elé, akkor a szabad választás sem lehetséges.

Az ember legnagyobb kiváltságát és legnagyobb ajándékát, a szabadságát is csak az értelem működésének a segítségével tudja használni.

Az értelem pedig mi között különböztet? Nem érzések közt, az egy másik képesség, hanem az igazság alapján, mert az az értelem valódi el-igazítója. Persze tudjuk azt, hogyne tudnánk, hogy azok a kategóriák, melyeket megfogalmazunk, melyeket kidolgozunk, azok a környező világnak csak megfelelnek, nem azonosak vele. Én a színeket látom, ahogy arra az emberi szem képes, ahogy az emberi idegrendszer képes alkot róla. Egy másik élőlény más-keppen reagál ugyanazokra az objektív ingerekre. Azonban amit lá-

világnak olyan kérdéseket tegyünk föl, amit mi már meg sem tudunk fogalmazni, meg hogy a válaszokat, amiket kapunk a világmindenségtől, azt olyan spektrumon dolgozzuk föl, ami minket magunkat már meghalad. De ez nem jelenti azt, hogy az igazság elvesztette az érvényét, vagy a fontosságát, hanem azt jelenti, hogy nekünk a dologgal való megfelelés érdekében még több eszközünk van. Tehát a mesterséges intelligenciával való emberi kommunikáció és annak a hasznosítása egy újabb lépcsőfok abban, hogy az értelmünk megfeleljen a dolognak. Tehát én azt hiszem, hogy nem az „igazság utáni”, hanem az igazságnak a szélesebb kiteljesedése érdekében előrelépő korszakban élünk.

– Megosztás! A könyvbemutató hol lesz, milyen publikum előtt?

– Az első bemutató a Lateráni Egyetemen lesz, mert a Lateráni Pápai Egyetemet mint „alma matere-met” is nagyon szeretem. Vannak ott jóbarátaim, mint most is, néhányan a régi nagy professzorok közül is eljönnek, és a könyv egy-egy részletét fogják ismertetni vagy bírálni. Azután egy másik bemutatót majd Velece-nében tartunk a Marcianumon, mely szintén egy kánonjogi fakultással rendelkező felsőoktatási intézmény. Mivel ez a kötet a Marcianum Press kiadó gondozásában jelenik meg, tehát a velenicei sorozatban, ezért illő, hogy ott is tartsunk egy ilyen alkalmat. A Lateráni Egyetem egyébként az egyetlen olyan egyetem, ahol mindkét jog pápai intézete működik, tehát nemcsak kánonjogot, hanem civiljogot is tanítanak. Magyarul az Egyháznak a saját joga és a világi jog sajátos szakmai párbeszédben is áll egymással és a jogtörténeti tárgyaknak is egy szélesebb választékát kínálja, mint más római egyetemek.

Gratulálunk a könyvhöz és kívánom, hogy legyen sikere és haszna!

Forrás: Vértessaljai László SJ
Fotó: Németh Norbert

vonják le a saját hitüknek megfelelően – de immár Jézus tanításától és személyétől megvilágítva – a közösségi életre nézve is a következtetéseket. Megrendítő kép ez – véleményem szerint –, és érdemes arra, hogy ilyen mélységig foglalkozzunk vele. Mert akkor tudunk a jelenlegi problémákhoz is úgy hozzászólni, hogy az egyszerre legyen megalapozott és lelkesítő, előremutató és megoldásokat ígérő. Adja Isten, hogy ehhez ez a könyv is hozzájáruljon, ha a közönség figyelemre méltatja!

– Épp a jelszóból kiindulva a mai korszak egyik nagy kihívása az a nézet, mely szerint post veritas, igazság utáni korszakot élünk. Ez a kihívás hogyan érinti a kánonjogot, hogyan tud válaszolni erre?

– Az, hogy „Igazság utáni korszakot” élünk, ez is egy „szép” jelszó a sok közül. Ha azonban a természet-tudományokat meg a technikat vizsgáljuk, akkor ott csak igazolt ismeretek rendszerére való törekvést találunk, sőt, ebben egy nagyon komoly

tunk, és amely fejlődik a történelem során. A klerikusok kiválasztásának a szempontjai kapcsán – persze a „klérus” szó néhány száz évvel későbbi – olyanok, akik az életüket az Egyház szolgálatára szentelték, már nagyon korán voltak az Egyházban, vagy akik természetesen civil foglalkozásuk mellett, de mégis az Egyházban kiemelkedő szolgálatot végeztek. Ennek az egésznek a folyamata és azok a szempontok, amik szerint az Egyház az ilyen szolgálattevőket kiválasztotta, ez ugyan történelmi fejlődésen megy keresztül, és kölcsönhatásban történik az Egyházat körülvevő kulturális környezettel, ugyanakkor megint csak az alapvető küldetésnek a megvalósítását szolgálja. Tehát nem filozófiai álmódok azoknak a színtere, hanem egy nagyon organikus fejlődés, amivel újra meg újra találkozunk, akármelyik területhez közelítünk.

A liturgia világa! Az is nagyon érdekes, akár a II. Vatikáni Zsinat liturgikus reformja. Hogyan lehetséges, hogy ugyanazok a reformelvek, más gyakorlati következményekhez ve-

A legfőbb Szabómesterre bízni magunkat

A reverendát magukra öltött győri papnövendékek gondolatai

November 20-án, szombaton a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban Veres András győri megyéspüspök vezetésével ünnepi szentmisében került sor a Brenner János Hittudományi Főiskola papnövendékeinek admissziójára, lektor- és akolitusavatására.

Az ünnepi szentmisében Fábíán András, Kordoss Richárd és Woditsch Péter első alkalommal ölthették fel a megáldott reverendát a krisztusi papságra való törekvés jeleként.

Személyes hangvételő beszámolójukat, tanúságtételüket adjuk közre, melyben kéri a tisztelt Olvasó imádságát szolgálataukért.

Fábíán András (Szombathelyi Egyházmegye): A beöltözés szertartásából két fontos mozzanatot emelnék ki. Az első, amikor magunkra öltöttük a reverendát. Ekkor ez a szentírási rész hangzott el, „...vessétek le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt; újuljatok meg gondolkodástok szellemében, és öltsetek

magatokra az új embert, aki Isten képére teremtetett, valóban igaz és szent emberként...” (Ef 4,22–24)

Az életünk ettől a pillanattól jelentősen megváltozott. Most már egy külső jel is mutatja, hogy Krisztushoz és az Egyházhoz tartozunk. Amit cselekszünk már Krisztus és az Egyház nevében tesszük.

Ez hatalmas feladat.

A reverenda önmagában csak egy ruha, egy anyag, az teszi különlegessé, ha méltóképpen viselik.

A második fontos mozzanat, amikor megígértük Isten és a jelenlévők előtt, hogy a reverendát nem tagadjuk meg és nem szennyezzük be, hogy az emberek ebből is felismerjék, hogy Őhozzá, Istenhez tartozunk.

Kordoss Richárd (Győri Egyházmegye): A beöltözés számomra egy hihetetlen nagy öröm, megtiszteltetés és felelősség. Öröm, hiszen egy papnövendék életében nagyon fontos és szép ünnep. Megtiszteltetés, mert az előjáróim megbíznak bennem, és alkalmasnak találnak arra, hogy magamra ölthessem a reverendát, ezért felelősség is, hogy hitelesen és méltó módon képviselve tegyek tanúságot arról, hogy kihez tartozom. Hivatásunk fejlődését a reverenda elkészítéséhez tudom hasonlítani: amikor bejöttünk, akkor még nem igazán tudtam, hogy milyen lesz a szeminárium, milyen érzés lesz reverendát felvenni, és most sem tudom, hogy milyen lesz a jövőm. Így a reverenda is. Amikor először láttam az anyagát tekercsben, akkor még nem tudtam elképzelni, hogyan is fog majd kinézni. Idővel, sok munkával és számtalan apróbb igazítással készült el, azt gondolom, hogy mi is hasonló módon készülünk fel a szolgálatainkra.

Ezért kell magunkat a legfőbb Szabómesterre bízni, hogy folyamatosan igazítson minket olyanra, hogy igazán krisztusi papok lehessünk.

Woditsch Péter (Győri Egyházmegye): A szívemben öröm és hála van: elsősorban Isten felé, akinek a kegyelméből mindez megtörténhetett, de azok felé is, akik eddigi utamon kísérték, velem ünnepeltek.

Számomra a reverenda viselése az öröm mellett lehetőség és felelősség is egyben. Lehetőség személyesen nekünk, hogy még tudatosabban és komolyabban, imádságosabb lélekkel éljük meg a papságra való készülletünket, de a külvilág felé is fontos, hiszen a reverenda hiteles viselése egyúttal misszió is lehet az emberek között.

Ez ugyanakkor a felelősséget is magában hordozza: törekednünk kell rá, hogy mindig méltón öltösk magunkra, és amikor rajtunk van, akkor tudatában kell lennünk, hogy a minket a szolgálatára hívó Krisztusnak kell a középpontban lennie, rá kell irányítanunk a figyelmet.

Azt gondolom, ez kellő nehézség, ugyanakkor mégis örömteli feladat annak az útnak minden egyes napjára, amit a Krisztushoz való hasonlóbbá válással töltünk.

Mind a beöltözés, mind pedig a lektoravatás, az akolitusavatás és az admisszió egy-egy lépcsőfok a papság felé vezető úton. Arra kérjük a kedves Olvasókat, imádkozzanak értünk, de a győri szeminárium egész közösségéért is, hogy a megkezdett úton tovább haladva majd a diakónus- és a papszentelés kegyelmében is mindannyian részesülhessünk.

**Forrás: Győri Szeminárium
Fotó: Németh Péter/Győri Egyházmegye**

KATOLIKUS KARITÁSZ

Elindult az országos adventi segélyprogram

November 22-én indította el a Katolikus Karitás az idei adventi segélyprogramját. A karácsonyig tartó időszakban több módon is be lehet kapcsolódni a „Tárjátok ki a szíveteket!” mottóval meghirdetett országos akcióba, melynek célja, hogy minél több rászoruló családnak, idős embernek, egyedülállónak könnyebbé tegyék a hétköznapiakat, és kicsit szebbé a karácsonyt.

A Katolikus Karitás minden évben meghirdeti adventi adománygyűjtését. Évről évre növekszik az adományozók és a támogatottak száma is, így mára egy nagy összefogássá vált az adventi segélyprogram.

Az akció idején nyitó sajtótájékoztatóján Zagyva Richárd, a szeretetszolgálat országos igazgatóhelyettese elmondta: a program plakátján látható kép annak a szimbóluma, hogy kezünkben van a segítségnyújtás lehetősége. Szívünk kitérővel felmelegíthetjük mások hideg otthonát, könnyebbé tehetjük küzdelmekkel teli napjait.

Az adventi összefogás arra is hív, hogy tárjuk ki a szívünket, és adjunk belőle egy darabot azoknak, akiknek szükségük van rá. Az akcióba a következő módokon kapcsolódhatunk be:

A 1356-os adományvonalon egy hívással ötszáz forinttal támogathatjuk a segélyszervezet rászoruló családokért végzett munkáját.

Online adományozással a www.karitasz.hu oldalon keresztül vagy banki átutalással is csatlakozhatunk a segélyprogramokhoz, valamint a karitás egész évben végzett tevékenységéhez.

Idén is elindul az Angyalbátyu ajándékgyűjtési akció, melynek keretében nehéz sorsú gyermekeknek lehet ajándékot készíteni és leadni valamelyik gyűjtőponton. Az ajándékokat az önkéntesek juttatják el karácsony előtt a családokhoz. A készítés módja és a gyűjtőpontok listája a www.angyalbattyu.hu oldalon található. Játékokat és élelmiszereket is lehet adományozni az egyházmegyei karitászközpontokban, a KaritászpONT adományboltokban, a meghirdetett gyűjtőpontonokon és a helyi karitászcsoportoknál.

Idén is megrendezik az Egymillió csilag a szegényekért elnevezésű szolidaritási akciót, mely a szegény családok helyzetére hívja fel a figyelmet adventben. December 5. és 12. között több mint kétszáz településen ragyognak majd fel a gyertyák fényei templomok előtt, adventi vásárokon, főtereken – közös gyertyagyűjtésre, adományozásra hívva a járókelőket. A segélyszervezet december 5. és 12. között adománypontot működtet majd az újbudai adventi vásárban is.

Tárjátok ki a szíveteket címmel egész napos jótékonyági műsor-folyam lesz december 8-án a Magyar Katolikus Rádióban, melyben bemutatják a karitás segítő munkáját. A szeretetszolgálat az egész téli időszakban segíti a krízishelyzetben lévőket: számos helyen osztanak meleg ételt hajléktalanoknak és rászorulóknak. Szükség esetén kályhával és tüzelővel támogatják a krízishelyzetben lévőket, hogy meleg otthonuk legyen a tél folyamán. Zagyva Richárd elmondta, hogy az egyházmegyei karitászközpontok és az önkéntesekből álló plébániai karitászcsoportok is országsszerte bekapcsolódnak a programba, így juthat el több mint 800 településre a segítség.

Dolhai Attila színművész, előadóművész is a segélyprogram mellé állt, népszerűsítve az akciót. A sajtótájékoztató az adományozás fontosságáról szólva rámutatott: év közben sok minden lefoglal bennünket, de advent idején talán kicsit jobban figyelünk másokra, amikor átgondoljuk, hogyan is készülhetünk a Messias érkezésére. Ez alkalmas idő arra, hogy ne csak a szűk családukról gondoskodjunk, hiszen bizonyára mindenki környezetében vannak olyan családok, amelyek segítségre szorulnak.

Ha visszagondolunk arra, hogy kisgyerekként mi minek örültünk karácsonykor, jó belegondolni, hogy most segíthetünk olyan gyerekeknek, akik valami miatt hiányt szenvednek. Közös felelősségvállalással és összefogással sokak körülményein tudunk javítani – tette hozzá a színművész. – Erre buzdítok mindenkit, hogy minél több embernek boldogabbá tehesük a karácsonyát.

**Szalontai Anikó
Fotó: Veres Ádám**

Csoportvezetők találkoztak Nyíregyházán

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyei Karitás csoportvezetőinek találkoztát Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan november 20-án rendezték meg a nyíregyháza-borbányai Szent László-plébánián.

A találkozó szentmisével kezdődött, amelyet Csordás Gábor plébános, az egyházmegye karitásigazgatója mutatott be, Horváth János kállósemjéni plébános koncelebrálásával.

A szentmise után Csordás Gábor plébános a szervezet

szolgálatáról, szerepéről, jelentőségéről beszélt, gyakorlati útmutatóval látva el a vezetőket, és mivel az igazgatóválasztás óta nem adódott lehetőség ilyen összejövetelre, az önkéntesekkel együtt megköszönte Mészáros László előző karitásigazgató munkáját.

Ezen az eseményen vehette át Gábor Istvánné, Marika néni, a jánkrajtisi karitászcsoport önkéntese munkája elismeréseként a 2020-ban kapott Caritas Hungarica-díjat.

Idén 90 éves a Katolikus Karitás, ebből az alkalomból oklevélben részesülnek a 90. életévüket betöltő önkéntesek. A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében két önkéntest szerettek vol-

na köszönteni, sajnos azonban Kunderák András a díj átadása előtt elhunyt, Linzenbold Imréné, Annuska néni pedig betegsége miatt nem tudta személyesen átvenni az elismerést.

A program adományozással zárult: az önkéntesek kukorica- és zöldborsókonzervet, fabrikettét vittek magukkal a rászoruló családok részére, és a közelgő „Egymillió csilag a szegényekért” akcióhoz szükséges gyertyákat is megkapták.

A jelen lévő önkénteseket tájékoztatták az induló országos adventi karitásprogramokról, amelyekbe a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye is bekapcsolódik.

**Forrás és fotó:
Debrecen-Nyíregyházi
Egyházmegye**

Mi ez, ha nem szeretetszolgálat?

A Veszprémi Főegyházmegyei Karitás minden évben ünnepi szentmisével és kenyéráldással emlékezik meg Szent Erzsébetről, a Karitás védőszentjéről. Idén a főszékesegyház felújítása miatt a veszprémi Regina Mundi-templomban mutattak be szentmisét, melynek főcelebránsa Sziájtó László karitásigazgató volt, koncelebrált Csernai Balázs plébános, valamint Tamás Zoltán káplán.

Sziájtó László, a Veszprémi Főegyházmegyei Karitás igazgatója szentbeszédében megemlékezett a szeretetszolgálat ünnepéről, hiszen idén alapításának 90., újraindulásának pedig 30. évfordulójáról emlékeznek meg.

A szentmise végén Csernai Balázs megáldotta a Szent Erzsébet-kenyereket, melyeket a Karitás önkéntesei osztottak szét a jelenlévők között.

Forrás, fotó: Veszprémi Főegyházmegye

Az élet párbeszédének tanúja

Meghalt Jean-Pierre testvér,
a tibhirine-i mészárlás utolsó túlélője

(Folytatás az 1. oldalról)

A meggyilkolt szerzeteseket 2018. december 8-án avatták boldoggá Oránban, az algériai polgárháború tizenkét másik mártír szerzetesével együtt. Az akkor 94 esztendősen Jean-Pierre is részt vett a szertartáson. 2019-ben pedig, amikor Ferenc pápa Marokkóba utazott, az apostoli út

egyik legmeghatóbb pillanata volt, amikor a pápa átölelte a trappista szerzetest és kezét csókolt neki.

„Nem vértanúk akartunk lenni, hanem a szeretet és a remény jelei” – így emlékezett vissza a tibhirine-i kolostorban töltött utolsó évekre Jean-Pierre Schumacher, aki egy másik szerzetestársával, Amedée-vel túlélte a mészárlást, amely 1996 tavaszán hét társa halálát okozta.

Élő emlékezete volt a mészárlásnak, de még inkább annak a jelenlétnek („imádkozók az imádkozók között” – a tibhirine-i közösség által megfogalmazott hivatás – a szerk.), amit a trappisták jelentettek Algériában, még a dzsihadista terror leg-sötétebb éveiben is. 97 évesen halt meg Marokkóban, Midelt monostorában, amely a trappisták egyetlen megmaradt közössége Észak-Afrikában. A hétköznapiakban csendben tovább tanúskodott Jézus Krisztusról egy kizárólagosan muszlim környezetben.

„Jelenlétünk Tibhirine-ben minde-nkelőtt az evangéliumhoz, az Egy-házhoz és az algériai néphez való hű-ség jele volt. A legszebb emlékem? A közösségünkről való emlék: a reggeli

ima, a közös munka, de mindeneke-lőtt a testvéri kapcsolatok. Igen, test-véri kapcsolatok...” – mondta megha-tottan. „A szomszédokkal való kap-csolatok is – folytatta. – Nem mehet-tünk el. Amikor 1964-ben Tibhirine-be érkeztem, kellett egy kis idő, mire kölcsönösen megismertük egymást. Később már egy családnak éreztük magunkat.”

Ezt a családot erőszakosan megse-bezték. A március 26-ról 27-re virra-dó éjjel történt emberrablás és a hét szerzetes – valószínűleg májusban történt – meggyilkolása mély sebet ejtett nemcsak Algéria Egyházán, hanem a tibhirine-i embereken, az algé-riai társadalom egy részén is, akik nem hitték volna, hogy ilyen barbár módon ki lehet végezni ezeket az imádságos embereket.

Jean-Pierre testvér jól emlékszik arra az éjszakára: „A portán voltam, a klauzúrán kívül. Zajt hallottam: azt hittem, gyógyszerekért jöttek, ahogyan már többször megtörtént. Ami-kor aztán ismét csend lett, valaki ko-pogatott az ajtón. Kicsit megijedtem, de aztán kinyitottam. Amedée volt, és azt mondta: „Elvitték a test-véreinket. Csak mi maradtunk, te és én.”

Jean-Pierre hét szerzetestársa és a többi tizenkét algériai vértanú 2018. december 8-ai, Oránban rendezett boldoggá avatásának előestéjén ismét felelevenítette azt a pillanatot. Elő-ször tért vissza az országba az 1996-os mészárlás és a temetés óta. Fel-idézte, milyen sokszor jutott eszébe Lukács evangéliumának egyik verse,

amely így szól: „Az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják” (Lk 17,34). „Ezek a szavak – mondta megrendül-ten – még hosszú időn át visszhang-zottak bennem, és eléggé felzaklat-tak. Azt kérdezgettem magamtól, va-jon az én szívem nem volt-e készen, vajon az én lámpásom nem világí-tott-e. Az Úr nem tartott eléggé mélé-tonak arra, hogy velük legyenek?”

Aztán egy napon egy svájci kolostor apátnője írt neki egy le-velet: „Nem szabad ezen bán-kódnia: az Úr azt akarta, hogy halálukkal tegyenek tanúságot a szeretetéről; mások pedig azért maradtak, hogy életükkel to-vábbra is közvetítsék a szeretet üzenetét”. „Sokat gondolkodtam ezen – mondta Jean-Pierre. – Nem tudom, hogy valójában vá-laszoltam-e erre a kérésre. De monasztikus életem folyamán fo-lyamatosan igyekeztem ezt tenni, immár több mint ötven éve.”

Hivatása egy szinte kizáróla-gosan muszlim környezetbe szó-lította, Algériába és Marokkóba, ahol 2019. márciusi látogatása so-rán találkozott Ferenc pápával is. „Nem mindenki értett egyet a döntésünkkel. Számomra azon-ban természetes volt. Tibhirine-ben a bevásárlás volt a dolgom, és én vittem ki a piacra a termékeinket. Bi-zonyos értelemben én voltam a mo-nostor az emberek között. Ilyen egy-szerű módon voltunk jelen, dolgoz-tunk, osztottunk az emberek életé-nek nehéz pillanataiban, ott voltunk a szolidaritásunkkal és legfőképpen a Luc testvér által nyújtott orvosi keze-lésekkel, így tanúskodtunk az evan-géliumról, éltük meg a hétköznapi-kban az iszlám–keresztény párbeszé-det. Az élet párbeszéde volt ez.”

A boldoggá avatás előtt Jean-Pierre testvér csak testvérei gyászszertartás-ára és temetésére tért vissza Algériá-ba. Azokra a pillanatokra is megha-tottan emlékezett: „A rendőrség és a katonák nem akarták a környéken élőket beengedni a monostorba, hogy tisztelőket tegyék testvéreink előtt. Végül engedtek. És akkor a falu lakói bejöttek, mindenki szórt egy-egy ma-rék földet a szerzetesek sírhantjára, mintha családtagok lennének.” Ma sokan így emlékeznek Jean-Pierre testvérré is: családtagként.

Fordította:
Thullner Zsuzsanna
Forrás és fotó: Avvenire

Hetvenéves Majnek Antal munkácsi megyéspüspök

A Munkácsi Római Katoli-kus Egyházmegye főpásztora, Majnek Antal november 18-án ünnepi hetvenedik szüle-tésnapját.

morúság idején. Majd harminc év-vel ezelőtt ez a reménység elkezdett kiteljesedni. Azóta él, erősödik és növekszik ez a gyönyörű szép re-ménység: velünk az Isten!”

Majnek Antal Budapesten szüle-tett 1951. november 18-án. Az álta-lános iskolát Pilisszentlászlón vé-gezte, majd a Szentendrei MórícZ Zsigmond Gimnáziumban érettsé-gizett. A Budapesti Műszaki Egye-temen villamosmérnöki diplomát szerzett, ezt követően egy évig a Mechanikai Mérőműszerek Gyárá-ban dolgozott.

1977-ben lépett be Kisebb Testvé-rek Rendjének Kapisztrán Szent Já-nosról elnevezett magyarországi provinciájába. A Ferences Hittudo-mányi Főiskolán végezte teológiai tanulmányait Esztergomban és Bu-dapesten. 1981. szeptember 15-én tette le örökfogadalmát, majd 1982. április 17-én szentelték pappá Bu-dapesten. A Szentendrei Ferences Gimnáziumban fizika–technika és hittan szakos tanárként működött.

A rendszerváltás után 1989 júliu-sában két rendtársával együtt érke-zett Kárpátaljára a magyar hívek szolgálatára. Huszti plébánosként a huszti és a técsői járásban végzett lelkipásztori szolgálatot. Emellett 1993-tól ellátta a kárpátaljai magyar hívek vikáriusi szolgálatát.

2019 júliusában emlékeztek meg a kárpátaljai ferences misszió indu-lásának harmincadik évfordulójá-ról. Majnek Antal akkor így idézte fel a kezdeteket:

Amikor megérkeztünk, a temető-ben volt az első szentmise. Ez sok mindent elmond, de legfőképpen azt, hogy feltámadunk. Ebben a re-ménységben éltek itt a hívek a nyo-

Majnek Antal egy másik jeles év-fordulót is ünnepel idén: püspökké szentelésének huszonötödik jubile-umát.

II. János Pál pápa 1995. december 9-én febianai címzetes püspökké, a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság segédpüspökévé nevezte ki, decem-ber 17-től pedig ő lett az általános helynök. Püspökké szentelésére, amit II. János Pál végzett, Rómában került sor 1996. január 6-án. 1997. október 7-én a pápa Majnek Antal püspököt nevezte ki a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság ordináriu-sává.

A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye 2002-ben jött létre; Majnek Antalt 2002. március 27-én nevezte ki a pápa az egyházmegye első megyéspüspökévé. Ünnepi be-iktatására 2002. szeptember 27-én került sor a munkácsi Tours-i Szent Márton-székesegyházban.

A szentelés évfordulója alkalmá-ból bemutatott szentmisén a püs-pök így fogalmazott: „Amikor az ember visszanéz erre a huszonöt évre, az első szó a hálaadás. Hála-adás az Úristennek, legfőképpen azért, hogy megtartott hűségben.

Szent Ferencel mondhatom: ez teljesen Neki köszönhető. Részem-ről csak az »igen«, az »ámen« szük-séges Isten akaratára, tervére, a töb-bit aztán ő már elvégzi.”

Forrás: Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye
Fotó: Lambert Attila

Pilinszky János költészetében emberi létünk legalapve-tőbb tapasztalatai és legnyugtalanítóbb kérdései kap-nak hangot, a költő szüntelenül a szeretet, a bűn és a szabadság problémáin vívódik. Kiadónk Borsodi Hen-rietta Örömtől fényesül című kötetével tiszteleg egyko-ri kollégánk, az Új Ember munkatársa, a száz éve szü-lelt Pilinszky János előtt.

Részlet a Zsoltosma című versről írt gondolatokból:
Az Eucharisziát rejtő monstrancia nap, épp az egy-ügyűek, az ártatlanok szerint. Pilinszky naplófeljegyzéseiben, 1971-ből az Életem szava-iból cím alatt olvassuk: „Monstrancia. Az együgyűek sokszor azt hiszik, hogy a monstrancia a mennyország napja. Gyerekkoromban, megfogalmazhatatlanul, én is valami ilyesfélélt hittem. Föl-mutatása olyan volt, mint a napfölkelte.” A napfölkelte Isten közénk érkezése. De most a nap alászáll, elhagyja a világot. Úgy figyeljük a nap alászállását, mint Isten távo-zását a világból.

Isten távolléte, sőt nemléte a 20. századi ember legszo-morúbb (egyben legfélelme-tesebb) léttapasztalata. Pi-linszky, a katolikus Pilinszky, a „pokoljáró misztikus” lírá-jában is, publicisztikaiban is, nyilatkozataiban is számta-lanszor tanúságot tett hitéről. Nem ellentmondásoktól és kétségektől mentes hit volt az övé sem. Melyikünké az? Mégis, arról is tanúságot tett, s lírája is ebbe az irányba mu-tat, sok küzdelmen át, hogy Isten nem hagyta el a világot, jelen van.
Hitéről így nyilatkozott: „...ha megkérdezik, és egy szóval kell válaszolnom, hogy hiszek-e, azt mondom, hogy

hiszek. Pontosabban azt, hogy igyekszem hinni. De ez egy olyan igen, amin a síríg el le-het vitatkozni és töprengeni.” A hitért és a hitellenes kísérté-sekkel folytatott harc nehéz. És ebben a küzdelemben oly sokszor elfáradunk. Pihenni vágyunk. Csituljon, szűnjön a dráma, melyben állandóan élni kényszerülünk, a megvál-tás drámája, a sátán nem szű-nő harca Isten ellen.
Vonuljon ki a vér a világ-ból, legalább egy kis időre. Hadd pihenjünk. Hallgassa-nak el az örökös, kínzó kérdé-sek. Hadd tegyük le az éber-ség fegyverét egy rövid időre.
A szerzetesek éjszaka föl-keltek, vannak, akik ma is így

tesznek. Szent Brúnó fiai, a karthauziak, mikor az éjszaka a legmélyebb, mikor az álom a legerősebben kényszeríti az embert, a templomba vonul-nak zsolozsmát mondani. A csönd ereje című könyvben olvassuk: „Örültség vagy csoda az éjszakai zsolozsma? [...] Sohasem szabad feledni Szent Brúnó szelíd, de szigo-rú mondatát [...]: »Itt Isten megadja atlétáinak harcuk fá-radalmáért az óhajtott jutal-mat: a békét, amelyet a világ nem ismer, és az örömet a Szentlélekben.«”
Az ember mégis pihenni vágyik. A versbeli én is, mi is, mindannyian, pihenni, alud-ni végre, oly hosszú éberség,

virrasztás és küzdelem után. Hadd figyeljük, némán, gon-dolatok és kétségek nélkül – „ahogy a semmi ágyat vet”. Most „jónak tartjuk ahogyan / végülis megpihenhetünk”. Is-ten és a gonosz csatájának színtere az emberi szív. És az ember újra és újra elfárad a harcban, ami a lelkében, ami a lelkeért dül.
A művészet gyónás, nem prédikáció, vallotta Pilinszky. Ő is gyónt. Fáradtságát is, kétségeit is meggyóna, Isten-nek, magának, mindannyi-unknak. „...mindig szökött szerzetesnek is érzem egy ki-csít magamat”, nyilatkozta egyszer. Sokszor elfáradha-tott az éjszakai virrasztásban.

A művészet gyónás, nem prédikáció

Megjelent a Pilinszky János költészetét bemutató kötetünk

Borsodi Henrietta Örömtől fényesül című kötetét megvásá-rolható az Új Ember könyves-boltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatar-tás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerda 10–18 óráig) vagy megrendelhető az Új Ember online könyv-áruházban.

B. B.

Otthon lenni otthon címmel tartott online előadást Somo­gyiné Petik Krisztina és Asztalosné Elekes Szende pszichológus, valamint Papp Miklós görögkatolikus lelkész, morálteológus november 25-én Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Családteológiai Intézetének szervezésében.

Az ember ősi vándorló életmódját „a stabilitás és a rugalmas változás egyaránt jellemezte”, otthonlétét is meghatározta – kezdte az előadást Papp Miklós morálteológus. – Alap­természetünkhöz tartozik, hogy vé­dettségre, nyugalomra van szüksé­günk, de rugalmasságra is, például egy költözés révén, hogy frissüljön a családi életünk, s nem mellékesen el­ távolítsuk a felgyülemlett lomokat is.

Vannak persze, akik semmiért el nem költöznek onnan, ahol eddig éltek, mások pedig mindig újra vágnak. Az utóbbiak talán új élmé­nyeket keresnek, hogy jól érezzék magukat, bár lehet, hogy a magatar­ tások háttérben zűrés családi szoci­ alizáció áll, vagy egyszerűen mene­ külnék valami elől. Számukra meg­ fontolandó tanács, hogy legyenek te­ kintettel a házastársukra, ha ő éppen a stabilitást kereső típus. A mere­ vebb hozzáállású emberek pedig gondoljanak arra, hogy a változás, amitől félnék, akár ajándékot, új le­ hetőséget is tartogathat a számukra – tette hozzá Somo­gyiné Petik Krisztina.

Az első otthonunk anyánk méhe – mondta az előadást folytatva Papp Miklós. – Ott megkapjuk a fizikai vé­ dettséget, a személyes szeretetet és a spirituális oltalmat (amikor imá­ dognak értünk). E három vonásnak jellemeznie kell az otthonainkat is. A magzati élet minősége sok szem­ pontból megalapozza a külvilágban való létünket, s a pszichológia kutatói eredményei is megerősítik ezt.

Ahol és ahogyan otthon vagyunk

A Családteológiai Intézet beszélgetős előadása a Sapientiaán

Teológiai szempontból elsőként Isten teremti meg az ember otthonát (édenkert), a rend nyugalalmát; fizikai oltalmat, s a férfinak hozzáillő társat ad, sőt a Biblia azt is mondja, hogy az esti szellőben Isten ott sétált Ádám­ mal az édenkertben, azaz az Úr jelen tud lenni az otthonainkban is.

Asztalosné Elekes Szende az elő­ adás keretében többek között a tár­ gyakhoz való viszonyunkról is be­ szélt: nem mi vagyunk a tárgyakért, hanem a tárgyak vannak értünk. Vi­ gyázzunk, ne váljanak bálványá a bútoraink; ne drága, hanem szemé­ lyes tárgyakkal vegyük körül ma­ gunkat. A fengsui divattá vált, de „a pozitív energiák dinamizálására” szolgáló lakberendezés okkultizmus, amit az Egyház elítél. Az otthonunk jó esetben kielégíti az alapszükségle­ teinket, a fizikai, érzelmi biztonsá­ got; helyet biztosít, ahol kapcsolódni tudunk a családtagjainkhoz, gondos­ kodhatunk róluk, ahol nem a szeká­ lás fogad, hanem az elfogadás, és ahol bátran lehetünk önmagunk.

Elemi vágyunk ugyanakkor az autonómia, az önrendelkezés is. A nőknek vigyázniuk kell arra, hogy az ősi „fészekbélelő hajlamuk” kö­ vetkeztében „ne tolják túl a lakás fe­ lett való rendelkezést, kontrollt”, még ha nagyon boldoggá is teszi őket a szép, rendezett lakás, mert miközben egyeduralkodóvá válnak a közös tér felett, észre sem veszik, hogy a családtagjaik már nem érzik jól magukat otthon. Ugyanolyan sú­ lyú ugyanis a kapcsolódás mellett az autonómia iránti igényünk is. A mostani járványhelyzetben például túlsúlyba került az összezártág, a kényszerű kapcsolódás. Ne ijedjünk meg, ha emiatt nem érezzük jól ma­ gunkat, ettől még nem rossz a csalá­

dunk, csak a működése vált egyen­ súlytalanná.

A családterápiás gyakorlat, kutató­ strukturális irányzata az átjárha­ tó határok meghúzását tartja jónak. Az összerosódó családoknál az egyének fejlődésénél fontosabb a család egysége, az egómasszában nincs lehetőség másként is gondol­ kozni, a széteső családok esetében pedig a modell gátja a szeretet meg­ élésének, a tagok már nem tudnak egymásról semmit.

A jól működő határok segítik az összekapcsolódást és az egészséges elkülönülést is. Egy újonnan házaso­ dott pár otthonának egyedülálló a légköre, ketten alakítják ki, a történe­ lemben még soha nem volt ilyen. Er­ ről lemaradnak azok, aki házasság­ kötés előtt összeköltöznek. Az új ház­ sasok együtt alakítják ki a családi ri­ tusokat, szokásokat – fejtette ki Papp Miklós. – Ez utóbbiak megteremté­ sét a pszichológusok is fontosnak tartják: a közös étkezések, a közös ima, a vasárnap rendje növeli a csa­ lád mi-tudatát, összetartozását.

Papp Miklós kiemelten szólt ar­ ról, hogy „vigyázzunk az otthon hangnemére”. Szeretettel, tisztelettel beszéljünk egymással, és ezt a köve­ telményt elsőként önmagunkon va­ saljuk be.

Az egyedülállóak számára is fon­ tos az otthon, legyen szép, ne olyan, mint egy „munkásszálló”. Ők köny­ nyebben nyithatnak mások felé (nem kell a családtagjaikkal bajlód­ ni), élhetnek közösségteremtő életet, igényessé, barátságossá, vendégvá­ rónak téve otthonukat.

A tágabb családi kapcsolatok szempontjából az otthon esetében megfontolandó a régi mondás: ak­ kor megfelelő a távolság, ha az anyós nem tud papucsban átjönni hozzánk. A nagyszülő kérdezze meg, hogy jöhet-e a családhoz, s ha hívják, legyen nyitott erre. S a gyere­ kek se csak a nagy ünnepeken néz­ zenek rá a szüleikre.

Az előadáson szó volt arról is, hogy az otthon sajnos pokollá is tud válni. A túl erős kontroll alól mene­ külnék a serdülők, de a házastárs is.

A kényszeres renddel szemben más­ hol keresik a lazulást. Érdemes őszintén feltenni magunknak a kér­ dést, mit tehetnénk azért, hogy ne váljon pokollá az otthonunk, s ez az őszinte szembenézés a „menekülők” számára is fontos volna.

A tízparancsolat felépítése nem véletlen – tette hozzá Papp Miklós. – Ha Istent imádjuk, a többi parancsot is könnyebb megtartani. S ha a csa­ ládra vonatkozó parancsot megtart­ juk, szintén könnyebb lesz a többi megtartani. A családias szeretet tá­ gul ki a társadalom, a világ felé a magatartásunk által. Ezért félelme­ tes, amikor napjainkban a családot támadják, bombázzák.

A beszélgetős előadás végén a kö­ zelő ünnepéről is szó esett. Isten la­ kást vesz nálunk, amikor megteste­ sül, betölti a történelmünket, fontos számára a mi földi otthonunk. A szenteste örömhíre az is, hogy Istent nem tudjuk feltartóztatni, még ott is meg tud születni, ahol emberileg nincs minden rendben.

Zakeus otthona a pokol előképe. Oda is belép Jézus. Meg akar min­ ket látogatni akkor is, amikor nem szép a családi életünk – mondta Papp Miklós. – Mi pedig mindnyá­ jan a misztérium, az égi lakás felé tartunk (Jn 14,2; 2Kor 5,2). Jó otto­ naink pedig ennek az égi lakásnak az ikonjai. A színelátás már itt a föld­ ön elkezdődik – tette hozzá a mo­ rálteológus.

Amikor otthont teremtünk ma­ gunknak, tudjuk, hogy a legmélyebb otthonvágyunkat majd csak Isten fogja betölteni. Ez a kereszténység­ ben rejlő kettősség. Krisztus az, akire az életünket fel kell építenünk.

Ott van tehát az otthonunk, ahol a békén van, olyan béke (shalom), amelyben Isten is jelen van – zárták az online előadást az előadók, egye­ tetértve egymással e végkövetkez­ tes igazságában.

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

Egyházi óvoda épül a debreceni Megtestesülés-templom mellett

A debreceni Szent József Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium tagóvodájának alapkövetéti ünnepsé­ gét november 23-án tartották a debreceni Megtestesülés-templom kertjében.

Az eseményen részt vett többek között Pa­ lánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyé­ püspök, Krakomperger Zoltán általános hely­ nök, Fodor András püspöki helynök, Törő András püspöki irodaigazgató, Némethné Székely Júlianna tanfelügyeleti és Türk László oktatásszervezési főigazgató, Bódis Zoltán in­ tézményvezető, Soltész Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár, Kósa Lajos országgyűlési képviselő és Puskás István, Debrecen alpolgármestere.

Bódis Zoltán intézményvezető beszédében utalt azon keresztény értékekre, amelyeket az intézményt fontosnak tart továbbadni. A templomkert színhelye volt az egyházközség sok-sok közösségi alkalmának, kötetlen talál­ kozásoknak is, vagyis „jó lelki magok vannak itt elvetve, amire épülhet az óvoda” – fogal­ mazott. „A katolikus köznevelési intézmények­

nek az a feladata, hogy munkájukkal, nevelé­ sükkel lehetővé tegyék, hogy a gyermekben lévő őstudás Jézus eszméjével megnevesítve szárba szökkenjen” – tette hozzá.

Palánki Ferenc megyéspüspök beszédében örömet fejezte ki azért, hogy az új óvoda a Megtestesülés-templom kertjében épül. Ki­ fejtette, hogy a megtestesü­ lés misztérium, Isten titka, emberi ésszel fel nem fogha­ tó, de csodálni tudjuk.

A templom tövében óvo­ da épül; ez azért fontos, mert a gyermekek nemcsak Isten házáat ismerik meg, ha­ nem az óvodán keresztül is megérezhetik, Isten mennyi­ re szereti őket.

A főpásztor végül megkö­ szönte az államnak az óvo­ daprogram általi támogatá­ sát, valamint Debrecen váro­ sának a tulajdonában lévő

területet a Megtestesülés-templom mellett, amelyet az egyházmegye 99 évre kapott meg.

A beszédek után Némethné Székely Julian­ na tanfelügyeleti és Türk László oktatásszerve­ zési főigazgatók elhelyezték a kiválasztott tár­ gyakat az időkapuszulába, majd a főpásztor megáldotta az időkapuszulát és alapkövet. Vé­ gül elhelyezték a kapszulát.

A megépülő négycsoportos óvoda több mint száz környékbeli gyermek óvodai elhe­ lyezését biztosítja. 2022. szeptember 1-jétől két csoportban kezdődik a nevelés.

A beruházás költsége: 542 millió forint; a projektet Magyarország Kormánya 470 millió forinttal támogatja, a fennmaradó részt a Deb­ recen-Nyíregyházi Egyházmegye saját forrás­ ból finanszírozza.

Szöveg és kép: Kovács Ágnes

Induljunk el mi is Betlehembe!

Adventi mesekönyvünk naponta segíti (nem csak) a gyerekeket

Az Új Ember kiadványok sorozatában megjelent adventi mesekönyv naponta kínál egy-egy történetet, mely segíti (nem csak) a gyermekek készületét. An­ negert Fuchshuber Hosszú az út Betle­ hembe című kötetének szereplője egy csiga – az ő találkozásait követhetjük nyomon 23 napon át. Most bele is lapoz­ hatunk a kötetbe.

Ajánlóként álljon itt a kötet bevezetője.

„Kedves gyerekek! Most egy olyan történe­ tet mesélek el nektek, amely sohasem történt meg. Nem azt akarom mondani ezzel, hogy hazug történetről van szó. Csupán elképzel­ tem, milyen is lehetett akkoriban Palesztiná­ ban, amikor egy istállóban megszületett Jézus. Azon is elgondolkoztam, mi lenne, ha ma szü­ letne. Elképzeltem, hogy nemcsak az emberek, hanem az állatok is várták az Isten Fiát. Ami éppen eszembe jutott, följegyeztem. Sokan megtették ezt már előttem is. Legendának hív­ juk az ilyen történetet, közülük jó néhány nagy költők tollából származik. Híres festők pedig megfestették Krisztus születését, isme­ róseikről mintázták az arcokat, korhű ruhákba öltöztették őket.

Ha egy valóban megtörtént, régmúlt ese­ ményt ily módon megváltoztatunk, akkor a tör­ ténet már nem felel meg tökéletesen a valóság­ nak, már nem teljesen igaz, de jóval könnyeb­ ben el tudjuk képzelni, mert nem idegenekről szól, hanem olyan emberekről, mint te vagy én. Olyanokról, akik úgy beszélnek, gondolko­ znak, úgy néznek ki, úgy öltözködnek, mint te vagy én. Könyvem főszereplője egy csiga. Nem állítom, hogy minden csiga öreg és bölcs, és azt sem, hogy kívülről tudja a próféták összes könyvét. Egyedül az én csigám ilyen.

Talán zavar majd, hogy történeteimnek nin­ csen vége. Minden iskolai dolgozatban kell lennie egy befejező mondatnak, hogy tudjuk,

a történet így kerek, itt a vége, nincs mit hoz­ zátenni. Nálam azonban hiányzik ez a mon­ dat. Neked magadnak kell befejezned a törté­ neteket. Azt hiszem, ez minden egyes gyerek szájából kicsit másképp hangzik majd. Így van ez az élet minden területén: amit az egyik mu­ latságosnak talál, azt a másik butaságnak tart­ ja, a harmadik meg egyenesen unalmasnak. Ezért rád bízom, hogyan gondold tovább a történetet.

Ha tudni szeretnéd, hogy történeteimben mennyi az igazság, üsd föl a Bibliát, és olvasd utána! Egyet s mást meg is találsz benne. Az ökröt és a samarat Izajás próféta első könyvében; a csillagjóst a napkeleti bölcsek történetében Máté evangéliatánál; a pásztorokat, Máriát, Jó­ zsefet és a Kisdedet Lukács karácsonyi történe­ tében. Csigát hiába keresel, nem fogsz találni, azt én találtam ki. De ki tudja, talán ő is ott volt. S amikor elérkezel az utolsó oldalra, már az én csigám is célba ér: eljött a karácsony...”

A történeteket Németh Marietta fordította, a rajzokat Bodonovich Márta készítette.

A kötet megvásárolható az Új Ember könyves­ boltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerda 10–18 óráig) vagy megrendelhető az Új Ember online könyvárúházaiban.

Fotó: Fábíán Attila

A szeretetben ott van az öröm, és ott van a szenvedés

Barsi Balázs OFM az apaságról

(Folytatás az 1. oldalról)

– Rendkívüli szeretet élt benne a család iránt. Tulajdonképpen semmije sem volt a ruháján kívül, semmihez nem ragaszkodott. A nehéz, szorongásos, sötét kommunista időkben is vidám maradt, és képes volt biztonságot teremteni. Az egész falut nevetette önmagát is kifigurázva, és velem is mindig viccelődött. Böllérkedett, besegített a disznóvágásba, ami nagy ünnep volt nekünk, gyerekeknek. Egyszer, amikor szavaltattak engem, a *Nemzeti dal*t kellett mondanom. Én így mondtam: „Esküszünk, esküszünk, hogy kommunisták nem leszünk!” De az utolsó soroknál hozzátettem: „Komunisták nem leszünk ám soha!” Ez az ötvenes években történt. Hazafelé jövet édesapám fogta a kezemet, mert nagy tél volt, jeges volt az út, s közben azon kuncogott, amit mondtam.

– Hogyan kapta meg a hitet a szüleitől?

– Megismertették velem az Úr Jézust, megtanítottak keresztes vetni és imádkozni. A konyhában levő feszületről elmondták, hogy az az Úr Jézus, akit megöltek, de feltámadt. Átadták a hitet, rákapcsoltak a végtelen szeretetre, és megtanítottak értelmesen és boldogan szenvedni.

Az édesapa és az édesanya hite máshogyan hat a gyerekekre. Mi, emberek mindannyian megtapasztaljuk ezt. Az édesanyám, mint minden anya, kilenc hónapon át úgy szeretett, hogy nem is ismert, még azt sem tudta, fiú vagyok-e vagy lány. A tulajdonságaim nélküli éneket szerettem, ez pedig isteni szeretet. Erre a tapasztalatra vagyunk szomjasak egy életen át. Amikor megszületünk, kiszakadunk ebből, de itt, a kinti világban is édesanyánk ölelése mondja el nekünk, hogy továbbra is minket szeretnek, és nem azt, amilyenek vagyunk.

Egy egészségesebb világ megteremtésében nagy előrelépés lenne, ha a személyt és nem a tulajdonságait értékelnék és ismernék el. Egy férfi és egy nő szerelmében is kellene lennie egy pillanatnak, amikor eljutnak oda, hogy nem csupán a tulajdonságaikért szeretik egymást, hanem a másik felcserélhetetlen személyét szeretik. Ettől szentség a házasság. Mivel Isten szeretetforrásától elszakadtunk, a szeretet megromolhat. Jézus úgy szeret bennünket, ahogyan az Atya szereti őt, és arra hív, hogy egymást is úgy szeressük, ahogyan ő szeret minket. Krisztusnak nemcsak a bűneinktől kellett megváltania bennünket, hanem a szeretetünk romlottságától is. Ő az emberi szeretetet fölemeli az isteni világba, és a szeretet elleni kísértésekben támogat minket.

– Miben különbözik az apa és az anya szeretete?

– Az apa irántunk való szeretete más, de lényegében ugyanaz. Ha belegondolunk, tulajdonképpen csak adoptív apaság van, mert a gyermeket a léte első pillanatától fogva ő nem érzi, később fogadja be, mint az anya. „Aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be.” Isten akarata szerint fogadja be. Az anya szeretete is megváltásra szorult, mert arra kísérthető, hogy birtokolja a gyermeket. A fogantatás pillanatában a személyünket Isten teremti. A személy nem az apából és az anyából van. Tulajdonképpen senkim sincs, csak Istenem van, mégis, benne hozzátartozom apámhoz és anyámhoz. Ez Szent József-i mozzanat. Az apa egy döntéssel fogadja el a gyermeke létét, de ugyanazzal a létere vonatkozó isteni szeretettel. Mélységes misztérium ez.

– Sokan úgy tarták, az anya az, aki feltétel nélkül szeret, az apa pedig normákat szab, elvárásokat támaszt a gyermeke felé, amítől az fejlődni tud. Ön hogyan látja ezt?

– Az apai szeretetben rejtetten benne van az, hogy teged, gyermekem, örökre elfogadtalak, de ezért szeretném, ha a tulajdonságaid kifejlődnének. Ha férfi vagy, legyél férfi. Ha van tehetséged a technikához, akkor abban fejlődj. Az apa szeretetében ott kell lennie az isteni szeretetcsírának is: azért akarja, hogy kifejlődjek, mert szeret engem. Az apának vannak elvárásai, de akitől elvárja mindezt, azt feltétel nélkül kell szeretnie. A kisgyerekeknek sokszor mondják, ha rossz vagy, nem szeretlek. A gyerek tudja, hogy ez nem igaz, mert ha igaz, akkor nagy baj van. A szülő csak azt szeretné, ha a gyermeke jó lenne.

– Balázs atya hogyan tapasztalta a szeretetet az édesapja részéről?

– Állandóan gondoskodott rólunk. Emlékszem, örömben sokszor feldobott a levegőbe. És milyen érdekes, mintha azt mondta volna ezzel a gesztussal: nyugodtan leeshetsz onnét, nem fogod megütni magad, a karomba hullasz... Mindkét szülőmnek nagy örömet szerzett, hogy jó tanuló voltam és szavaltam. Megdicsértek, elismertek, de a kudarcokban is mellettem álltak. Sióagárdra jártam általános iskolába. Jók voltak a tanárain, de előfordult, hogy négyest és nem ötöst kaptam, amiatt, hogy ministráns vagyok. Mint minden gyerek, érzékeny voltam a kettős mérceze. Amikor sírva mentem neki a tanító néninek, azt sem tanácsolták, hogy ne ministráljak, hanem azt mondták: „Tudod mit, ne törődj vele! Azt tanuld meg, amit tanít. Tanulj jobban! Nekünk is fáj, de túrd el Jézusért.”

– Mi volt az édesapja foglalkozása?

– Borbély volt, Teixler Ferenc fodrászmester. Az öreg parasztokat hetente borotválta, akkor is, ha éjszaka kellett mennie hozzájuk. Sióagárdon, a székszárdi borvidék egyik zsákfalujában földműves lett, parasztember. Erről a sajátos lelkiségű faluról Bálint Sándor azt mondta: Sióagárddal tartozom a szakrális néprajznak.

– Hogyan élte meg a kamaszkorát?

– Nem tudom, hogy kelle-viharos kamaszkor. A bátyám szelíd ember volt, a húgom is, aki egy Szent Erzsébet-i alkat. Én sem okoztam problémát. Néha duzzogtam, ha nem tetszettek a döntések, de a családban olyan volt a légkör, hogy a konfliktusok nem élesedtek ki. Akkoriban még kicsit később kezdődött a kamaszkor. Érdekes, hogy a faluban általában magázták a szülőket, mi azonban tegezgettük őket. Szerettük a családukat. Velünk éltek az édesanyám szülei is, békességben, és láttam, hogy az apám milyen tisztelettel van az anyósa iránt, aki szinte a fiaként fogadta őt a családukbába. Amikor édesapám hatvanéves korában meghalt, a nagyanymban óriási gyász volt. Ebben a légkörben mi hogyan ládadozunk? A kamasz igényei abban a korban nem voltak felcsigázva. Örültünk, ha társasjátékot kaptunk karácsonyra vagy pár szem narancsot. Minden nehézség – a rokonok halála, a szörnyű hírek, amiket kaptunk – meg volt szűrve. A családban és a templomban szabadság volt, Rákosi ott nem uralkodott.

– Hova járt gimnáziumba?

– Tizennégy éves koromban, 1960-ban a győri bencésekhez kerültem, annak ellenére, hogy a hírzárlat miatt nem lehetett tudni, fennmaradnak-e a katolikus iskolák. A bencéseknél vidéki kis parasztyerekként szívtam magamba a rengeteg tudást és azt a férfias, tiszta szeretetet, amely sugárzott felénk. Azt hiszem, körülbelül hatvanan voltunk az internátusban. A tizenöt-húsz bencés csak annak élt, hogy minket tanított és nevelt. Szeptember elsején beköltöztünk, és legközelebb karácsonyra mehettünk haza. Nem volt se mobil, se telefon, de megtanultunk levelet írni, és jöttek a csomagok is. A távolság felragyogtatta a kapcsolatokat. Nyáron otthon voltam, akkor együtt dolgoztunk a családdal, amit természetesnek tartottunk.

Kellett a kollégiumi lét, mert messziről rá tudtam nézni a családomra. Szerintem minden emberi kapcsolatra jó messzebről rátekinteni, akár a szerzetesi közösségre is, hiszen holnap meghalhatok, és a testvérem, akivel problémám volt, holnap ott lehet ki-

terítve... És így beszéltem vele utoljára? Tulajdonképpen a halálon túlról, az örökkévalóságból kellene belépni a mindennapi életünkbe. Ezt szolgálná az elmélkedés, a szemlélődés.

A családból egyszer ki kell lépni, de nem akárhová. A kollégiumban egy olyan közösség tagjai lettünk, ahol a szeretet volt a törvény: az elfogadás, a megbocsátás. De a faluban sem voltunk bezárva a családba. Egy jól működő falu egy nagy család, ott volt közöttünk a mély összetartozás. Az emberek kalákában építettek házat. Nem kellett megvennie minden konyhai felszerelésnek, mert természetes volt, hogy kölcsönkérjük ezeket egymástól. A disznótoron és az ünnepeken mindig csomagoltunk egymásnak ételt. Az esküvő vagy a primicia a falu ünnepe volt. Engem Cserháti József pécsi püspök szentelt fel Sióagárdon. Ritkaság számba ment, hogy a szülőfaluban és nem a székesegyházban vagy a rendi templomban szenteltek. Óriási esemény volt ez a faluban, amelyre a hívek lelki gyakorlattal készültek. Felejthetetlen!

– Hogyan fogadta az édesapja, hogy pap szeretne lenni?

– Gyerekkoromtól kezdve mindig pap akartam lenni, és ez tetszett az édesapámnak. Lehet, hogy a felemelkedést látta benne, bár abban az időben a pap megvetett embernek számított. A bencéseknél Paskál testvér, egy harmadrendi ferences volt a keresztyés. Ő adott nekem egy könyvet Szent Ferencről. Édesapám azt is tisztelte bennem, hogy szerzetes lettem, nem akart lebeszélni.

A belépésem után még az volt a szabály, hogy csak hét év elteltével mehetünk haza. Később jött a zsinati határozat, hogy ápoljuk a családdal való kapcsolatot, így néhány év után már hazamehettem. Amikor elbúcsúztunk erre a hosszú időre, láttam, hogy édesapámnak könnyes volt a szeme, édesanyámé nem. Ezekben a könnyekben minden benne volt. Pilinszky mondja, hogy a szeretetben ott van az öröm, és ott van a szenvedés, külön-külön, nem pedig összevegyülve. Valószínűleg Európa ezt nem tudja elviselni. Azt hiszi, hogy a szeretet csak gyönyör. Óriási mélység, hogy a szeretetben dráma is van, amit egyedül Krisztus vitt jó kifejtésre, amikor meghalt és feltámadt. A szeretetben való szenvedés is szeretet, és a benne lévő öröm is szeretet.

– Gondolt arra, hogy novíciusmesterként megélheti a lelki apaságot?

– Nem gondoltam erre. A novíciusokat nem a lelki gyermekeimnek, hanem a testvéreimnek éreztem. Viszont olyan boldog voltam, mint egy fiatal ember, akinek gyere-

kei születnek. A szerzetesekre is szoktuk mondani, hogy atya, és a papokra is – ezt nem szabad megtagadni. Az egyiptomi remetéktől is kérték: „Atyám, mondj egy szót, hogy üdvözlüljek”, hiszen a szájról származó ige életet ad. Szent Pál is írja: „Ha számtalan tanítótok volna is Krisztusban, atyátok nincs sok. Az evangélium által én adtam nektek életet Jézus Krisztusban.” Fialtabb rendtársaim mondják a diáknak, hogy „fiam”, én ezt soha nem mertem mondani. Megidősödve tudtam meg, hogy akiket neveltem, mégis atyaként tekintettek rám.

Egy szép, egészséges emberi kapcsolat sokféle színezetet kap. Édesapám sem csak úgy viszonyult hozzám, mint apa, hanem úgy is, mint velem játszó, viccelődő társam. Szent Pál azt mondja, „a szülés fájdalmait szenvedem érte-tek, amíg Krisztus ki nem alakul bennetek”. Ez nem azt jelenti, hogy feminin alkat lett volna, hanem hogy egészséges lelkű volt. Hiszen az édesanyában is benne van az apai felelősséget sugárzó magatartás. Egy normális világban ezeknek a megfelelő aránya teszi egésszé és egészségessé az embert.

– Szent József mit jelent Önnek?

– Nagyon fontos Szent József, de nem biztos, hogy aki fontos számunkra, annak a jelentőségét azonnal észreveszszük. Eltelt vagy ezer év, mire az Egyházban elterjedt Szent József tisztelete, ami valamilyen formában már kezdetben is jelen volt. Magként elvetette a Szentlélek az Egyház szántóföldjébe a Szent József-tiszteletet, és ez szökött szárba. Milyen gondviselészerű, hogy Szent József alakja ma már rektorfiátyában áll előttünk, mert napjainkra a férfi és az apa szerepe elhomályosult.

Szent Józsefben a lelki és a testi atyaság együtt van. Jézus

a Szentlélektől fogantatott, Szűz Máriától született, Szent József mégsem a mostohaapja volt Jézusnak, hanem jobban volt az apja, mint nekem a biológiai apám. Miért? Mert az örök Isten rendelte annak. Az örök Atya a fiát e világba küldte, de egy embernek édesapja is kell, hogy legyen.

Atyád és én bánkódva kerestünk – mondja Mária a tizenkét éves Jézusnak. Együtt keresték őt, és a háromnapi keresés szenvedése számukra olyan volt, mint Jézus háromnapi sírban fekvésének gyász, azt érezték meg előre. Elvesztettük, akit az Isten adott? Jézus ezután lement velük Názáretbe, és engedelmes gyermekük volt. Beszélünk erről a kamaszoknak? El tudjuk képzelni, ahogy József azt mondja Jézusnak: gyere, fiam, szedjük össze a szerszámokat, mert a szomszédban munkát kaptunk? Szent József Jézus nyilvános működése előtt halt meg, és Jézus több évtizeden át engedelmeskedett neki. Szent Józseffel való kapcsolatában az Atya iránti engedelmisségét is megélte.

Józsefet Isten rendelte a Szent Család fejének, de megpróbáltatások árán. Ki ez a gyermek? A Máriában való végtelen hite felülmúlt minden bizalmat, amit férfi érezhet a felesége iránt. Ebben Isten is segítette, amikor angyal által tudatta vele, hogy Izajás jóvondolése Máriában teljeseedik be: „Íme, a Szűz méhében fogan és fiút szül, és Emmánuelnek nevezetük.” A Szent Család életében azt látjuk, hogy mindhárman elsősorban Isten szeretik, az Atyát, és egymást a tőle kapott isteni szeretettel. Példát adtak a keresztyén családoknak. A bibliai szentek életének mondani-valója mélyen belenyúl az életünkbe, az ő történetük olyan, mintha rólunk szólna.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

IMAÓRA

Kútövölgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczi István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX. kerület, Üllői út 75-77.) szentség-imádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karításcsoportjának szándé-

kára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

Elsőpénteki missziós konferencia-beszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

ADÁSVÉTEL

JÓ ANGAL KÖNYV- ÉS KEGYTÁRGYBOLT, Budapest, Ferenciek tere. Kapható: Sienai Szent Katalin: Dialógus, Lélekmentő füzetek, vallásos irodalom, stb. T.: 06/20-775-2453, www.joangyal.hu

KÖNYVEKET vásárolok, szentképeket elfogadok gyűjteményembe. T.: 06/20-341-9106

ÁLLÁS

A STELLA KATOLIKUS EGYHÁZI ÜDÜLŐ állást hirdet takarítói és szakács munkakörbe 2022. januári kezdéssel. Szolgálati lakást igény szerint biztosítunk. Elsősorban katolikus személyek/házaspárok jelentkezését várjuk az igazgato@stellaudulo.hu e-mail-címre.

KÖZÉPKORÚ, megbízható hölgy bejárónő, idősfelügyeleti állást keres Budapesten, otthlakás nélkül. T.: 06/30-986-7310

BUDAPESTI, egyszemélyes háztartásba bejárónőt keresek, heti egy alkalomra. T.: 06/20-445-2373 vagy 06/1-331-9954, 12-20 óra között.

ÉLETJÁRADÉK

KATOLIKUS HÁZASPÁR életjáradéki szerződést kötne rászoruló nyugdíjassal, esetleg házaspárral, elsősorban budapesti ingatlanért cserébe. A házaspár leinformálható plébánosnál és szükség esetén püspöknél is. Havi rendszeres jövedelemkiegészítés. T.: 06/30-999-2718

INGATLAN

36 NM-ES, egyszobás, álló galériás, bútorozott, gépészeti-
leg is felszerelt lakás hosszú távra kiadó Budapesten, a Nyugati pályaudvar közelében, liftes ház 3. emeletén. Érdeklődni: 06/20-373-7090

RÉGISÉG

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása régiséget vásárol. T.: 06/20-980-7570

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

TÁRSKERESŐ

JÓ MEGJELENÉSŰ, 39 éves, természet- és állatbarát, sport és politika iránt érdeklődő rokonomat – tisztas anyagiakkal – megismertetném dél-alföldi, jólelkű, csinos, tanult hölgygel. Telefonszámos választ a kiadóba kérek. Jelige: „Nemzet, család”

KÖZGAZDÁSZ VÉGZETTSÉGŰ, 69/188 cm, természetkedvelő, művészetek iránt érdeklődő, római katolikus férfi hasonló érdeklődésű, független, magas, csinos, nemdohányzó budapesti hölgy ismeretségét keresi, 64-69 évig. Telefonszámos választ a kiadóba kérem. Jelige: „Hit és remény”

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén házinal is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

A hirdetések tartalmaért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

A Szent Imre-kápolna Szeretettláng-imacsoportjának decemberi programjai 17.30 órától kezdődnek. 2021. december 2-án, csütörtökön 17.30 órától szentségimádás lesz, Szeretettláng-imaórával. December 3-án, pénteken 17.30-tól adventi utat járunk. December 16-án, csütörtökön 17.30-tól tartjuk a Bocsánatkérés – Kiengesztelődés – Ostyatörés ünnepét, majd csekély ajándékot adunk egymásnak. Aki az ajándékozásban részt szeretne venni, hozzon magával egy kis ajándécsomagot. A szentmisét édes hazánkért ajánljuk fel. December 27-én, hétfőn 17 órakor szentmise lesz, Szent János-napi borszenteléssel. Saját részre hozott borokat az oltár előtt gyűjtjük. A szertartás után megisszuk „Szent János áldását.” Szeretettel hívunk és várunk (1114 Budapest, Bartók Béla út 19.). Kápolnánkban hétfőtől-péntekig 17 órakor van szentmise! Minden magyar imádkozzon minden magyarért! Honlapunkon (www.szeretettlang.info.hu) keresztül elérhetők vagyunk.

Szentmisék Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért: 2021. december 6., hétfő. A boldoggáavatási szándékra mondott szentmiséket 7 órakor, a Magyar Katolikus Rádió adásával egyidőben a Szent István Rádió is közvetíti a budapest-városmajori Jézus Szíve-templomból.

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor, a budapest-belvárosi Szent Mihály-templomban (Budapest V. kerület, Váci u. 47/b). A szentmise után tematikus beszélgetést folytatnak a résztvevőkkel a Szent Kinga Teremben, az Egyetem tér 5., I. em. 5. sz. alatti közösségi helyiségben.

LELKIGYAKORLAT

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház (2016 Leányfalu, Móríc Zsigmond út 141.):December 16-án 18 órától 19-én 13 óráig karácsonyi lelkigyakorlat Kercza Asztrik ferences atyával. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelídítő. A halál közelségével és a gyász fájdalmának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani sorstárscsoportjainkban. A pasaréti ferences templom hittantermében, dec. 1. és 15-én, szerda délelőtt 10 órától 11.30-ig, a Szent Anna Plébánia alsó hittantermében (Aranyhal u. 1., a Baththyány téren, a templom mögött) pedig kéthetente szerda esténként 18 órától 19.30-ig. Időpont: 2021.december 15.

LELKINAP

Útkeresés – hivatás – döntés témakörében lelki napot, adventi rekolekciót tartanak a Sapientia Szerzetesi és Hit tudományi Főiskolán (1052 Budapest, Piarista köz 1.) 2021. december 3-án, pénteken 9-14 óra között dr. Papp Miklós moráleteológus vezetésével. Szeretettel várják a 11. és 12. osztályos diákokat! A főiskola rendezvényei védettségi igazolvánnyal látogathatók. A maszk viselése a Főiskola egész területén kötelező. Jelentkezés: Komáromi Csilla Rita kommunikációs referensnél, e-mail: kommunikacio@sapientia.hu. Bővebb információ: <https://sapientia.hu/esemenyek>

BESZÉLGETÉSSOROZAT

„Férfitalálkozók” címmel férfiaknak szóló előadás- és beszélgetéssorozatot indítottak a Pécsi Egyházmegye hét városában (Pécs, Mohács, Szekszárd, Paks, Tamási, Dombóvár, Szigetvár) 2021. október 8., péntektől 2022. május 20., péntekig. Időpontok: 2021. december 2., 3., 10., 17. A találkozók kezdési időpontja 18 óra. Mindenkit szeretettel várnak, és kéri, hogy a szerve-

zés megkönnyítése érdekében előzetesen feltétlenül regisztráljanak az alkalmakra. Bővebb információ: <https://pecsiegyszahazmegye.hu/aktualis>

KÉPZÉS

A sümegi Ferences Akadémia harmadik kurzusát 2021. december 3-5. között tartják *Sátáni támadások Jézus Krisztus ellen* címmel, kereszténység a globalizáció nyomása alatt témában. Előadó: dr. Kertész-Bakos Ferenc, kezdés december 3-án, pénteken 16 órakor. Az akadémiát a Sümegi Ferences Rendház (8330 Sümeg, Szent István tér 7.) üzemelteti a kegytemplommal szomszédos kolostor épületében. Az elmélkedések és közös imádságok biztosítják a Ferences Akadémia lelkigyakorlatos jellegét. A „Világnézetünk keresztény alapjai” című elmélkedéssorozat folytatódik, összhangban az esedékes fatimai engesztelőnap eseményeivel. A kurzus résztvevői elismerő oklevelet kapnak. Igény szerint szállásról gondoskodunk. Jelentkezni a 06/20-823-2430 mobilszámon, illetve az effataofm@gmail.com címen lehetséges. Bővebb információ: <https://ferencesakademia.webnode.hu>

MEGHÍVÓ

Tanulmányi napot tartanak a győri Brenner János Hittudományi Főiskola Dísztermében (9021 Győr, Káptalándomb 7.) 2021. december 4-én, szombaton 09.30 órától. A részletes program az alábbi honlapon érhető el: <https://bjhf.hu> A rendezvényen való részvétel csak a hatályos járványügyi intézkedések betartásával lehetséges!

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük. A szerkesztőség

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.
Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartási ideje

Hétfő – péntek: 10 – 16.30 óráig. **Telefon:** 1/203–8912

Plébániairoda nyitvatartási ideje

Hétfőtől péntekig: 10 – 11.30 és 13.00 – 16.30. **Tel./fax:** 1/203–8915

Templomunk miserendje

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00. **Szombaton** 7.00, 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.

Internet: <http://szentgellertplebania.hu>

E-mail: iroda@szentgellertplebania.hu

ÚJ EMBER ELŐFIZETÉSI AKCIÓ

Az Új Ember hetilap és az Adoremus árai 2022-ben változni fognak. Egy példányos előfizetési áraink viszont továbbra is változatlanok.

EGYPÉLDÁNYOS ELŐFIZETÉSI ÁRAINK:

ÚJ EMBER hetilap

éves előfizetés: **16 200** forint (52 lapszám)

féléves előfizetés: **8100** forint (26 lapszám)

negyedéves előfizetés: **4050** forint (13 lapszám)

ADOREMUS havi liturgikus kiadvány

éves előfizetés: **10 440** forint (12 szám)

féléves előfizetés: **5220** forint (6 szám)

negyedéves előfizetés: **2600** forint (3 szám)

ÚJ EMBER hetilap és **ADOREMUS** együtt

éves előfizetés: **21 400** forint

féléves előfizetés: **11 300** forint

Az egyéni előfizetés részleteiről bővebb tájékoztatás kapható:

honlapunkon: <http://ujember.hu/elofizetes/>
telefonon: **+36 1 235-0484, +36 1 633-3790**

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap
Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2021. NOVEMBER 29.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körössi László
Szerkesztőség: Agonás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabián Attila, Gátas Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz
Olvasószervező: Koditek Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Gloria nővér megrendítő tanúságtétele

Négy év után szabadult az iszlamista fegyveresek rabságából

2017. február 7-én egy fegyveres csoport behatolt a Dél-Mali Karangasso városában élő ferences nővérek házába, és túsul ejtette Gloria Cecilia Narvaez Argoti nővért. A kolumbiai apáca egy fiatalabb nővére helyett ajánlotta fel magát. Gloria nővér emléket imával, vigíliával és találkozókkal tartották életben a hosszú, négy év és nyolc hónap alatt, amíg túszként tartották fogva. A fegyveresek ellenére sem tért át az iszlám hitre, és még a legsötétebb napok alatt is tudta, hogy csendben kell maradnia, így Isten megvédi őt. Szabadulása után, amíg Gloria nővér arra várt, hogy visszatérhessen Kolumbiába, rövid ideig Róma közelében, egy rianói házban maradt. November 12-én, pénteken találkozott Luis Antonio Tagle bíborossal, a Népek Evangelizációjának Kongregációja prefektusával a kongregáció épületében. Ekkor beszélgethetett a vatikáni Fides hírgyűnökség riportere a nővérről.

– Gloria nővér, Isten hozta közöttünk. Sokat imádkoztunk önért, és megtisztelt, hogy most itt van. Mesélne egy kicsit az elrablása előtti életéről?

– Afrikában teljesítettem missziós szolgálatot néhány nővérral; a nőket segítettük. Varrógéppel varrni, hímezni, olvasni tanítottuk őket, és eszközöket biztosítottunk nekik, amelyekkel minivállalkozásba kezdhettek. Mindig is fontosak voltak számunkra a gyermekek és az újszülöttek. Sokszor a saját anyjuk hagyta el őket, mert nekik sem volt mit enniük. Egészségügyi központot is működtetünk, ellátogatunk a családokhoz. Szerzetesként és emberként fontosnak tartom a személyességet és a közelséget.

– Négy év és nyolc hónap hosszú idő. Hogyan teltek a napjai fogolyként?

– Reggel imádkoztam és a sivatagi napfelkeltét néztem, mely olyan csodálatos; néha erőteljes, máskor gyengéd szél kelt a homokból. Leveleket írtam Istennek egy darab szénrel, kifejezve

határtalan bizalmamat iránta. Fát gyűjtöttem, tüzet raktam, és teát főztem abból a kevés vízből, amit kaptam. Mindig imádkoztam a sok tűz szabadságáért, akik a világban szenvednek, és akik közül oly sokan éhen halnak. Életem minden pillanata eszembe jutott, az út, melyet a szerzetesség felé jártam, a családom, a szerzetesi lét, és a válasz, amelyet Isten hívására adtam. Mikor máshová vittek, összekapoltam a dolgaimat.

– Mit gondolt, mennyi ideig marad majd tús? Elmondták önnek, miért tartják ilyen hosszú ideig fogva?

– Minden csoport, akire rábíztak, a vallásról beszélt. Mindenki próbára akarta tenni a hitemet. Szerintük Maliban csak az iszlámnak kellene léteznie. Azt hiszem, problémák voltak a csoportok közt, akik fogvatartottak, ez akadályozta meg a szabadon bocsátásomat.

– Idővel megbékélt-e ezzel a nehéz helyzettel?

– Mindenekfelett hitbéli tapasztalatként éltem meg, ami

megerősített Istenben. Egyre nőtt a bizalmam Benne, miközben elfogadtam a megaláztatást és az elnyomást, amit át kellett élnem.

Alapítónk, María Caridad Brader üzenete adott erőt: „Csendben kell maradnunk, hogy Isten megvédhessen minket.”

Ugyanakkor lehetőséget kaptam megmutatni tiszteletet más vallások iránt, és elolvastam XVI. Benedek pápa Deus caritas est kezdetű enciklikáját, melyben a vallások tiszteletéről ír, és arról, hogy a keresztényeknek a béke és a megbocsátás nagyköveteneik kell lenniük.

– A fogva tartói mindig önnel voltak? Hogyan viselkedett, mikor rosszul bántak önnel?

– A különféle csoportok mindig megaláztak engem, a vallásom miatt, és amiatt, mert nő vagyok. De még közöttük is akadtak jó emberek, akik szabadon akartak engedni, hogy ne szenvedjek annyit.

– Követtek el emberséges – vagy éppen erőszakos – cselekedeteket, amikre különösen is emlékszik?

– Este mindig nagyon nyugtalanok voltak, kiabáltak egymással, és közel jöttek a sátramhoz. A vezetőjük gyakran az éjszaka közepén oda-jött, és megkérdezte: „Gloria, jól vagy?”.

– Az édesanyja meghalt, mielőtt az ön visszatérésére várt. Nem okozott ez még az elrablásánál is több fájdalmat?

– Imádkoztam, és sokszor gondoltam arra, hogy édesanyám már idős. Eszembe jutottak a szavai, amelyeket ak-

kor mondott nekem, mikor Maliba készültem:

„Ne menj olyan messzire, mert Mali iszlám ország, a végén még valami bajod esik, és soha többé nem látsz engem.”

Azt válaszoltam: „Anyá, legyen úgy, ahogyan Isten akarja. Mindenkiel történhetnek rossz dolgok. Nem tudjuk, mi Isten terve.”

– Találkozott Ferenc pápával a Vatikánban. A Szentatya melyik gesztusa, mely szavai hatottak önre leginkább? Melyekre fog emlékezni?

– Nem fogom elfelejteni, hogy üdvözölt és megáldott mint az Egyház pásztora. És azt sem, hogy azt kérte: „Imádkozz értem”.

– Tervezi, hogy visszatér Afrikába? Folytatná ott, ahol abbahagyta? Hogyan képzei el a jövőjét? Mi vár önre? És

hogyan változtatták meg a tapasztalatai a világlátását?

– Ha Isten egészséget ad nekem, akkor folytatom a missziós tevékenységemet, segítem a szegényeket.

Továbbra is dicsőíteni fogom Istent, kifejezve Neki hálámat, de most már jobban megértem azoknak a szenvedését, akikől elvették a szabadságukat, akik éheznek és szomjaznak.

Imádkozni fogok a háború sújtotta országok békéjéért. Ferenc pápáért is, a papokért és a szerzetesekért az egész világon, hogy mind meglegjünk a bátorságunkat, és életünket áldozzuk a szenvedőkért. A tapasztalataim miatt úgy látom az életemet, mint egy küldetést a testvériségért. Nem bezárkóznunk kell, hanem el kell vinnünk a békét és a hitet a világba. Nem kell sokat tennünk, csak tanúsá-

got tenni hitünkéről, meghallgatni mindenkit, megbecsülni azokat, akiknek szüksége van ránk – az időseket a bölcsességükért, a fiatalokat a bátorságukért. Imádkozunk Istenhez, hogy ébresszen küldetéstudatot a szívekben, mellyel elérjük azokat, akiket más nem. Ahogyan alapítónk mondta:

Isten nagylelkűsége felülmúlhatatlan, és nem felejthetjük el a munkát, melyet a kongregációnknak adott: reményt és alimizsnát vinni a szegényeknek, felébreszteni az emberek szívében a testvériséget lelkületét. Feláldozni az életünket valaki másért.

November 15-én Gloria nővér visszatért Kolumbiába. A következő időszakban itt marad családjával és rendtársaival.

Forrás és fotó: Fides Fordította: Baranyai Judit

Hálás emberekké nevelni őket

Bővült a Krisztus Király katolikus iskola épülete Dunakeszin

Ünnepség keretében hivatalosan is átadták Dunakeszin a Krisztus Király Római Katolikus Általános Iskola épületegyüttesét, amelyet Marton Zsolt váci megyéspüspök áldott meg november 19-én. A rendezvényen egyházi és világi vezetők, az iskola pedagógusai és fellépő diákjai vettek részt, a szülők és a többi diák online módon kapcsolódhatott be az eseménybe.

A dunakeszi iskola 2020 végére jelentős átalakuláson ment keresztül, a korszerű fejlesztéseket és bővítéseket az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága (EKIF) állami támogatás felhasználásával, illetve egyházmegyei segítséggel valósította meg.

Az ünnepségen Deézsiné Telek Ágnes igazgató köszöntötte az aulában és az online térben jelenlévőket. Bevezetőjében örömet fejezte ki, hogy az iskola Krisztus Király nevét viseli, és beszámolt arról, hogy témahetet zártak a diákokkal az átadás napján, amelynek középpontjában Jézus személye állt. A köszöntőt a gyerekek és tanárok zenei

előadása és meghívott vendégek beszédei követték.

Az ünnepen Szabó József egyházi tanácsnok a dunakeszi egyházi iskolák történe-

téről osztott meg gondolato- kat. Tarnai Richárd Pest megyei kormány megbízott a „Miért jó egyházi iskolába járni?” kérdés elemezve arról beszélt a

diákoknak, hogy a legnagyobb szabadság Krisztus mellett dönteni és hűségnek maradni. Selmeczi Zoltán EKIF-főigazgató a halála mint az élet egyik legfontosabb alapézésére hívta fel a figyelmet. Arra biztatta a fiatalokat, hogy mindig legyenek hálásak elsősorban Istennek, de mindazoknak is, akik bármiben segítségükre voltak útjuk során.

Az iskola épületét Marton Zsolt váci megyéspüspök áldotta meg. A főpásztor az áldást megelőzően az iskolához való személyes kötődéséről, elményéről beszélt – évekig ide járt focizni –, majd közös imára hívta az egybegyűlteket.

Az átadó ünnepség a kivitelenzők, tervezők és az építkezésben résztvevők megajándékozásával és a Himnusz elénekzésével zárult. Minden jelenlévő a diákok által készített, az iskola logójával ellátott mézeskalács-figurát vihetett haza.

A Krisztus Király Római Katolikus Általános Iskola két

ütemben újult és épült. A 16 osztályosra tervezett iskola 2018 szeptemberében történő elindításához egy használaton kívüli, régi iskola főépületének felújításával teremtették meg az alapvető feltételeket. A meglévő régi iskolaépület átalakításával nyolc osztálytermet alakítottak ki. A fejlesztés eredményeként az iskola öt osztállyal, korszerű körülmények között kezdte meg működését. A felújítási munka folytatásaként aztán bővítették a régi iskolaépületet a második ütemben: új tantermekkel, étkezővel, tornacsarnokkal, sportpályával, kápolnával gazdagodott az intézmény, megtörtént a környezetrendezés, és parkolóhelyeket alakítottak ki.

A dunakeszi oktatási intézmény jelenleg 300 fős tanulói létszámmal működik, 1-7 osztállyal; a jövő tanévben lesznek először végzős, 8. évfolyamos diákjai.

Bölonyi Gabriella Fotó: Váci Egyházmegye

HÍREK KÉPEKBEN

• A szerbiai határ mellett fekvő Kelebián november 21-én Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek mutatott be koncelebrált szentmisét a Krisztus király-templomban. A búcsúünnepén a főpásztor megszentelte a templom új oltárát, megáldotta az új ambó és liturgikus eszközöket.

• Évfolym-találkozót tartottak november 22-én a harminc évvel ezelőtt, Esztergomban, illetve Veszprémben felszentelt papok a budapest-terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-templomban. A szentmise főcelebránsa Berta Tibor tábori püspök volt, vele együtt miséztek Ailer Gáspár budafoki, Hernádi László nagykőrösi, Juhász Gábor budapest-vizafogói plébánosok, Tóth Kálmán, a budapesti Szent Rita-templom plébánosa, valamint a vendéglátó, Horváth Zoltán István kanonok, esperes, terézvárosi plébános.

• Történelmi jelentőségű az, amit a Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózat megvalósított, mondta Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök november 25-én Szegeden, a Gál Ferenc Egyetemen, a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium által szervezett konferencián, a szakkollégiumi hálózat tizedik születésnapjára.

Szerenáddal köszöntötték születésnapján a százéves egri cserkészt

November 20-án ünnepelte századik születésnapját Bartos László, az egri 112. Számú Bornemissza Gergely Cserkészcsapat tagja. A jeles évforduló alkalmából szerenáddal köszöntötték „Laci bót” csapatának tagjai. Díszoklevelet nyújtott át Bedekovics Péter, a Magyar Cserkészszövetség országos elnöke, és meglepetésként hangüzenetben köszöntötte őt Edward Michael „Bear” Grylls brit főcserkész.

Bartos László egy esztendővel hamarabb látta meg a napvilágot Balassagyarmaton, mint hogy későbbi cserkészcsapata megalakult volna. A 20. század nagy részét végigélve mozgalmas, megpróbáltatásokkal teli életútja volt. A II. világháborúban a keleti fronton harcolt, ahol hadifogságba került. Egy szintén fogoly orvos tanácsára azt a kevés kenyeret, amit kapott, tü-

relmesen megpirította tűznél; ennek tulajdoníthatja, hogy túlélte a fogolytáborban kitört tifuszjárványt. Hivatali munkája során végig hú maradt cserkészfogadalmához.

A rendszerváltáskor részt vett a 212-es csapat újjáalakításában, majd az egri cserkészpark megújításában is. Cserkésztestvérei visszaemlékezései szerint – amíg az egészsége engedte – ő volt a

csapat „sztárszakácsa”. 2018-ban, 96 évesen még kilátogatott a parádsasvári csapattáborba.

Most, 100. születésnapján egyedül azért volt hiányérzete, mert szeretett feleségét és gyermekeit nála jóval korábban elszólította az Úr, viszont hálás a Teremtőnek, hogy sohasem maradt egyedül: menyeei máig támogatják őt a mindennapokban. Büszke unokáira és dédunokáira, akik közül a legfiatalabb, Krisztián vízi tovább a Bartos nevet.

Laci bá’ derűs jelleme, jó humora máig sem kopott meg, szellemi frissessége irigylésre méltó.

A születésnapi köszöntés alkalmával az ünnepelt elmondta: a szeretetet, a becsületet és az önmegtagadást tartja a legfontosabb értékeknek. Ha ezek megvannak, minden megvan.

„Kívánunk Laci bácsinak mi is további szeretetben és becsületben gazdag éveket. Isten éltesse!” – olvasható a Magyar Cserkészszövetség által megfogalmazott köszöntésben.

Vilmos Eszter
Fotó:
Szoboszláyné
Körmöczy Zsófia

Aranyelet került elő a veszprémi érseki palota pincéjéből

A veszprémi érseki palota alatt húzódó pincerendszerben a Várkapitányság régészei – próbafeltárás alkalmával – egy aranyérmét tartalmazó, fémtetejű üvegedényt találtak.

A Veszprémi Érsekséghez tartozó épületek felújítási munkálatainak előkészítő fázisa már jó pár hónapja folyik. A szükséges felmérések és a tervezői munka kezdetével egyidőben falkutatási és régészeti feltárások is indultak. Az érseki palota alatt elhúzódó pincerendszerben a Várkapitányság régészei a statikai viszonyok felderítése során – egy próbafeltárás alkalmával – a felszín alól (30 centiméter mélységből) egy aranyérmét tartalmazó, fémtetejű üvegedényt fordítottak ki a földből.

Az érmét Budapestre szállították vizsgálatra. Ennek köszönhetően egyértelműen kiderült, hogy nem régészeti korú leletéről van szó. Numizmatika szakértők véleménye alapján súlyaránynak lehet minősíteni az érmét, hiszen gyűjtésük az 1890-es évektől az 1930-as évekig tarthatott. A lelet nem tartozik a régészeti és kulturális javak közé sem,

de ennek ellenére biztosan rendkívüli története lehet. Hogy valójában mikor, milyen céllal és ki rejtette el az aranyérmét? A Veszprémi Főegyházmegye igyekszik kideríteni ezt.

A kis üveg 105 darab aranyérmét rejtett, legkorábbi darabja az 1810-es évekből származik, a legkésőbbin pedig az 1930-as évszám látható. A megtalált érmeegyüttes a projekt részeként kialakítandó új Érseki Múzeum és Kincstár egyik tárlójában kap majd helyet.

A Vár felújítása hamarosan a nagyközönség számára látványosabb szakaszába fog lépni, hiszen megkezdődnek az építési munkálatok.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

Szemétszedés, szendvicsverseny és lelki programok

Ifjúsági világnapot tartottak Debrecenben

Ifjúsági világnapot szervezett világszer- te november 21-én a Katolikus Egyház, hogy már ezzel a találkozóval is hangolódni lehessen a 2023-as portugáliai világtalálkozóra. A Hajdúdorogi Főegyházmegye Debrecenbe, az Attila téri Hit és Kultúra látogatóközpontba várta fiataljait. A játékos foglalkozások mellett önkéntes munka, lelki beszélgetések és szendvicskészítő verseny színesítette a napot.

Jó kedélyűen, körültekintően tisztították meg a terepet a fiatalok, akiknek zöme rendszeresen önkéntesként (a kötelező közösségi szolgálaton kívül is), például a „72 óra kompromisszum nélkül” akcióban.

A karitatív munka után kiscsoportos beszélgetéseken vettek részt a fiatalok, a legnagyobb érdeklődés a hivatás, én- és párkapcsolat témaköröket kísérte. Utóbbiról Szaplóczay Márk atya igyekezett hasznos gondolatokat megosztani az ifjúsággal.

Ferenc pápa arra kérte a fiatalokat, ünnepeljék meg az ifjúsági világnapot a részegyházakban, s buzdítást is intézett hozzájuk az Apostolok cselekedeteinek azon szakasza alapján, ahol Jézus azt mondja Szent Pálnak: „Kelj fel! Arra rendeltelek, hogy tanúságot tegyél arról, amit láttál” (vö. ApCsel 26,16).

A „Kelj fel!” felszólítás a görögkatolikus fiataloknak nem volt ismeretlen, hiszen az idei Ifjúsági Gyalogos Zarándoklat mottója szintén a célirányos haladásra készítette őket.

A főegyházmegyei ifjúsági világnapon mintegy harmincan vettek részt; érkeztek fiatalok Hajdúdorogról, Nyíracsaáról, Debrecenből, Debrecen-Józsáról és Nyíregyháza-Sóstóráról. A szervezők, Rakackiné Vadász Viktória és Domokos Zsolt diakónus, ifjúsági referens köszöntötték őket. Zsolt atya elmondta, reméli, hogy ennek a találkozóknak minden mozzanata megerősíti a fiatalokat abban, hogy milyen sok minden múlik rajtuk, hiszen – ahogy a Szent- atya is megfogalmazta – a fiatalok nélkül nincs új kezdet. Szükség van erejükre, lelkesedésükre, szenvedélyükre.

A köszöntő szavak után Orosz Sára ismerkedő játéka következett, ami azt a célt szolgált, hogy igazi kis csapatát rázza össze a fiatalokat, akik ezután a Petőfi teret vették célba. A nap egyik legfontosabb része az önkéntesen végzett szemétszedés volt. Zsolt atya szerint már ezzel jó példával tudnak mások előtt járni, hiszen jól cselekedni „ragályos” dolog, nem beszélve arról, hogy aktívan részt venni a társadalom életében elengedhetetlen.

Ezt követően maguk készítették el az uzsonnát a fiatalok, a szervezők ugyanis szendvicskészítő versenyt hirdettek. A nyíracsaadiakat senki nem tudta felülmúlni, ők léphettek fel a képzeletbeli dobogó mindhárom fokára: a „Bábel tornyával”, a „Nyíracsaádi görögkatolikus templommal” és a „Teremtés káoszával”.

A napból természetesen nem maradhatott ki az ima sem, zárásként alkonyati istentiszteleten vettek részt a fiatalok. Ezzel a szertartással kapcsolódott be a parókia abba a világméretű közös imádságba, mellyel az eucharisztikus kongresszusért adtak hálát a hívők.

Kiss László „Let’s go” atya a karácsonyi böjtről, az ünnepre való felkészülésről beszélt a fiataloknak. Mint mondta, nem feltétlen az ünnep miatt fontos a készüllet, hanem ahhoz, hogy megérezhessük az Isten közelségét, a titkot; a folyamatosan úton lévők ugyanis az év bármely napján beléphetnek az Isten világába. Majd kitért Ferenc pápa erre a napra szánt buzdító szavaira is, melyekkel Szent Pált állította példaként a fiatalok elé. László atya szerint igazán izgalmas élete volt az apostolnak, aki egyszer csak „azon kapta magát, hogy Krisztushoz tartozik”.

Szent Pál személyének az az egyik legvonzóbb tulajdonsága, hogy mindennél jobban hisz az evangéliumban, s hirdetéséért még akkor is képes volt utazni, amikor az a lehető legveszélyesebb dolognak számított. Pál apostol sokszor került börtönbe istenhite miatt, mégsem keseredett meg. Bejárta a világot, közösségeket alapított, s levelezéseivel figyelemmel követte ténykedésüket. Az apostolnak rendíthetetlen hite volt az Őszövetségben, melyből kiolvasható, hogy az emberek vágytak az Isten újbóli eljöveteleért, s Jézus végül beteljesítette a sok-sok várakozást.

László atya végezetül arra biztatott, hogy lelki készülleteink ne legyenek hangulat- vagy ünnepfüggők, legyünk olyan nyitottak az Istenre, akár Szent Pál.

Szöveg és kép: H. Varga Eszter
Forrás: Hajdúdorogi Főegyházmegye